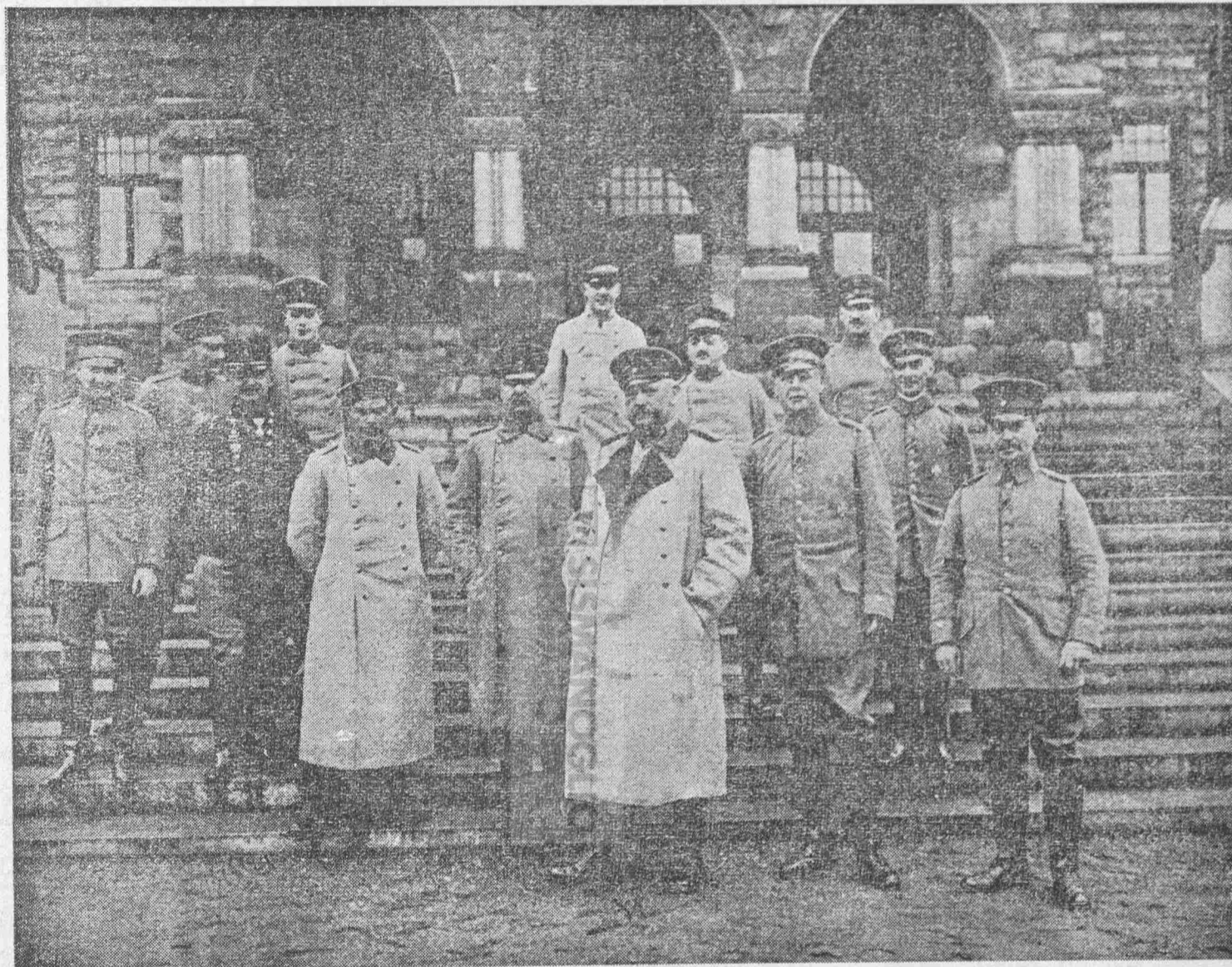

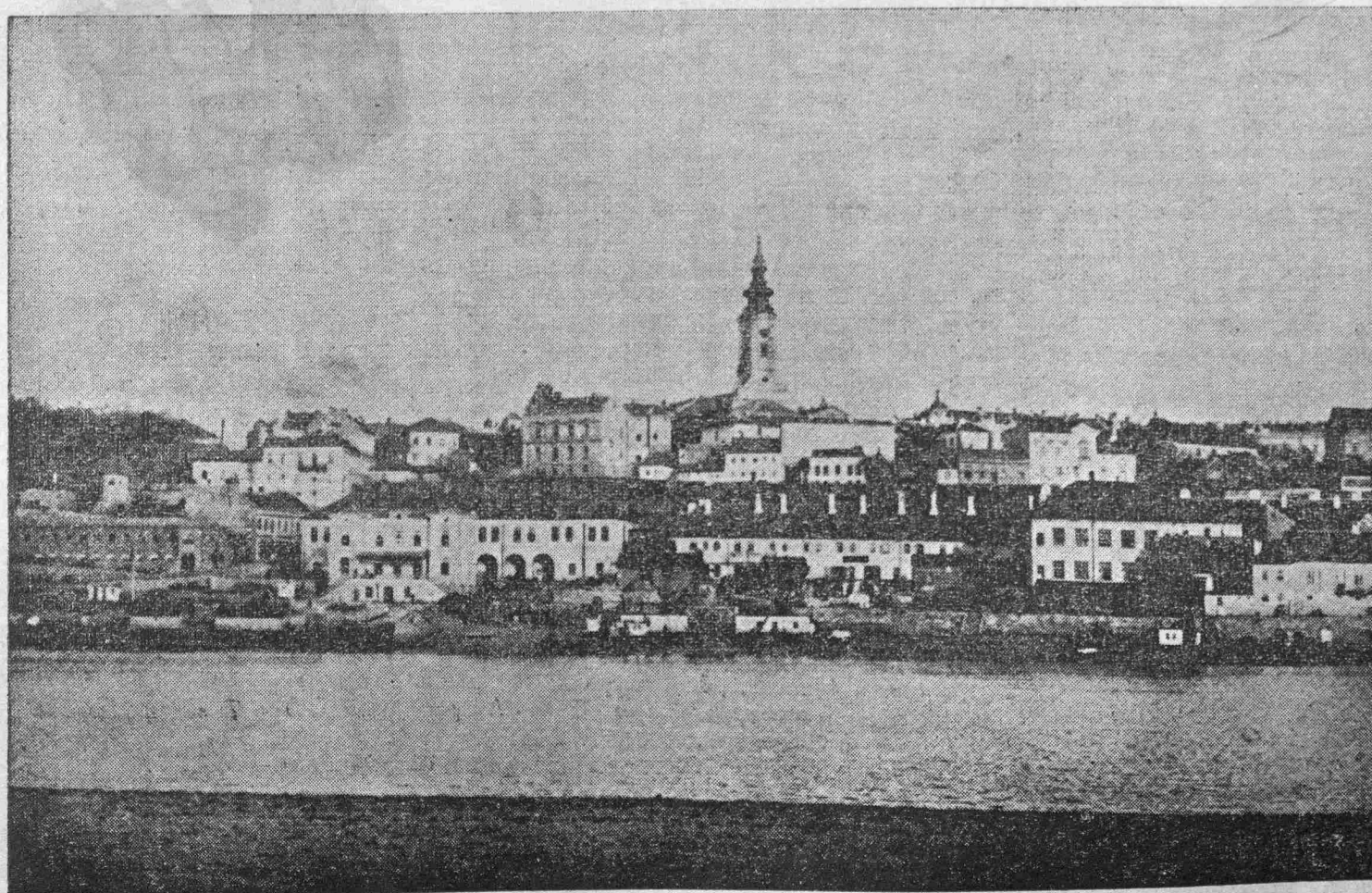
Ὀψ' Ὀψα

Τὸ σῆματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ στρατάρχης Χίνδεμπουργ μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του.

ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΠΛΟΥΤΕΙΝ

Πλείστα δσα διδάγματα σωτήρια παρέχει εις ημάς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς, τὸ συμπέρασμα τοῦ ὁποίου δεόν νά ἐλκύσῃ σοβαρῶς τὴν προσοχὴν καὶ μελέτην παντὸς πλουσίου, ἀγνοοῦντος τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν τιμωρίαν, ἐὰν θησαυρίζῃ ἐκυτῶ καὶ δὲν πλουτῇ εἰς Θεόν. Ἄλλ' ἄς ἐξετάσωμεν ὀλίγον καὶ μάθωμεν πῶς κατορθοῦται τὸ: «εἰς Θεὸν πλουτεῖν» καὶ τί ἀπολαμβάνει οὗτος.

Ὁ πάνσοφος Θεὸς εὐλόγως καὶ δικαίως διεμοίρασε τοὺς ἀνθρώπους εἰς πτωχοὺς καὶ πλουσίους· εἶοτι, ἄλλως, ἦτο ἀδύνατον νά συμβοηθῶνται μεταξύ των εἰς τὰς ἀναποφεύκτους καὶ ἀναριθμήτους ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ βίου· καὶ τῷ ὄντι, ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνέτως καὶ ἀκόπως ἀπελάμβανον τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα, τίνες τότε πολυμόχθως θὰ ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν πρὸς καρποφορίαν, ἢ ποῖοι θὰ εἰργάζοντο τὰς διαφόρους τέχνας, ἐξ ὧν τσοσῦτη καὶ τοιαύτη ὠφέλεια εἰς τοὺς ἀνθρώπους προκύπτει; Ὁ ἕν πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ἐξ ἀνάγκης ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, ὥστε οἱ μὲν πλούσιοι νά τρέψωσι τοὺς πτωχοὺς ἐργάτας, οἱ δὲ πτωχοὶ νά ὠφελῶσι τοὺς πλουσίους διὰ τῆς τιμῆς αὐτῶν ἐργασίας· διὰ τοῦτο ὕψηλός καὶ ἱερός εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ πλουσίου, ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς θείας προνοίας διορίζεται ἐπιστάτης, τροφῆς καὶ κηδεμῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως εἶναι διαχειριστὴς τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ διανομῆς τῶν πλουσιῶν αὐτοῦ δωρεῶν, τὰς ὁποίας ἐχάρισε εἰς αὐτόν, διὰ νά τὰς μεταχειρισθῇ πρὸς ὠφέλειαν ἐκυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων· ἄλλ' αὐτὸς, ἐκτελῶν τὸν φιλόνηθρον ἀκριβῶς τοῦτον προορισμὸν, τί ἄρα γε κερδίζει; Κερδίζει τὴν ἀγάπην καὶ εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμὴν τῶν ἀγγέλων, τὸ σέβας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐν ᾧ σκορπίζει πλοῦτον φθαρτόν, πλοῦτον πρόσκαιρον καὶ ἄστατον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, τούναντίον συνάγει καὶ θησαυρίζει πλοῦτον θεῖον καὶ ἀφθαρτόν, πλοῦτον αἰώνιον καὶ ἀναφαίρετον εἰς τοὺς οὐρανοὺς, «δπου οὔτε σῆς, οὔτε βρώσις ἀφανίζει, ἀλλ' οὔτε κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι».

Θέλεις καὶ σύ, ἄνθρωπε, νά πλουτίσῃς εἰς Θεὸν καὶ ἀκολούθως νά γίνῃς φίλος τοῦ Θεοῦ, κληρονόμος τῆς οὐρανόθεν αὐτοῦ δόξης καὶ πολυσέδαστος εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων; τοῦτό σοι εἶναι εὐκολώτατον· δταν εὐφορήσωσιν οἱ ἄγροί σου ἢ εὐτυχήσῃς ἐκ τῶν ἐμπορικῶν σου πράξεων, μὴ ἐκστομίσῃς βλάσφημα κατὰ τοῦ Θεοῦ λόγια, ὡς ὁ ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλὰ κάλεσον τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς, καὶ διαμοίρασον εἰς αὐτοὺς τὸ περισσεύμα τῆς εὐτυχίας σου, προστάτευσον τὰ ὄρφανὰ καὶ τὰς χήρας μὲ τὸν πλοῦτόν σου, ἐνδυσον τοὺς γυμνοὺς, θρέψον τοὺς πεινασμένους, παρηγόρησον τοὺς ἀπὸ δυστυχίαν κλαίοντας, ἐπισκέπτου τοὺς ἐν φυλακαῖς, βοήθει καὶ ὑποστήριξον τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους μαθητάς, εὐεργέτει τὰ νοσοκομεῖα καὶ σχολεῖα, καὶ ἐν γένει διαμοίραζε τὰ χρήματά σου εἰς ἔργα φιλόνηθρα καὶ θεοφιλή, καὶ ὄχι εἰς τὰς κτηνώδεις ἐπιθυμίας καὶ ὀρέξεις τῆς σαρκὸς καὶ εἰς ἄλλα ἐφήμερα καὶ φθαρτὰ πράγματα, τὰ ὁποία σὲ δένουσι σφιγκτικῶς μετὰ τὰς θανατηφόρους ἀλύσεις τῆς ἁμαρτίας, καὶ θὰ ἐπιφέρωσιν εὐκόλως τὴν αἰώνιον καταδίκην σου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΓΑΘΟΝ

Εἶτε διότι εἶχα νά τὸν ἰδῶ πολλὰς ἡμέρας, εἶτε διότι ἐπεθύμησα νά περάσω μαζί του μερικὰς ὥρας, ἐσκέφθην νά τὸν ἐπισκεφθῶ εἰς τὸ δωματίον του.

Ὁ φίλος μου, καλοκάγαθος φυσιογνωμία, μοῦ ἦτο ἀγαπητὸς διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτήρος του, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν τελείαν ἀνικανότητά του νά κάμῃ τι κακόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν ἐβλάψεν ποτε κανένα ὁμοίόν του, ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, οὔτε τὸ ἐσκέφθη. Δι' αὐτὸ ἦτο τύπος ἀνθρώπου φιλειργητικοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠνείχετο νά κόψῃν ἐμπρὸς του, οὔτε μίαν ὄρνιθα.

Ἐφθασα εἰς τὸ δωματίον του. Ἡ θύρα του ἦτο μισανοιγμένη καὶ εἰς τὸ βάθος, παρὰ τὸ παράθυρον, διέκρινα τὴν σιλουέττα του. Ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὸ φῶς καὶ κατὰ παρετήρησι προσετικά. Ἐκτύπησα ἐκ συνηθείας εἰς τὴν θύραν, ἀναμένων τὸ κέλευσμα τῆς εἰσόδου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη. Εἶχα πολὺ θάρρος μαζί του καὶ δὲν ἐκρατήθην περισσότερον. Ἐπρωξά ὀλίγον τὴν θύραν καὶ εὐρέθην εἰς τὸ δωματίον του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν καὶ σπουδαστήριον.

Ἄλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο!

Ἡ τάξις, ἢ ὁποία ἄλλοτε ἐπεκράτει ἐκεῖ, εἶχε τελείως φυγαδευθῆ. Φύλλα ἐδῶ, βιβλία ἀνοικτὰ παρέκει, ἀτλαντες, μία ὑδρογείος σφαῖρα, λεξικά, ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶχαν καταλάβει τὰ καθίσματα, τὰ τραπέζια, τὸ κρεβάτι, τὸ δάπεδον.

Ἐνόμισα, ὅτι ἠτοιμάζετο νά μετακομίσῃ. Καὶ τότε ἠρώτησα, πρὶν ἀκόμη τὸν χαιρετήσω:

— Τί τρέχει; μήπως φεύγεις;

— Μπᾶ! εὐ εἶσαι; καλημέρα, δὲν φεύγω, μελετῶ...

— Μελετᾷς; Μὰ τέτοιον τρόπον; σὲ τέτοιες μέρες;

— Καὶ πότε θὰ εὐρῶ καταλληλότερη εὐκαιρία; μοῦ δὲν ἔπληθησεν.

— Ἀντίληψις, φίλε μου, εἶπα. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν εἴμπορῶ ν' ἀρχίσω τὴν ἀνάγνωσιν οὔτε ἀπλοῦ μυθιστορήματος τώρα, πού ὅλος ὁ κόσμος κατασπαράσσεται, συγκρούεται, πολεμᾷ, ἀποθνήσκει.

— Ἐχεις δίκαιον. Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα τὴν δύναμιν ν' ἀρχίσω τὴν ἀνάγνωσιν ὁποιοῦδήποτε ἄλλου βιβλίου· ἀλλ' ἢ μελέτη, τὴν ὁποῖαν κάμνω τώρα, ἀλλάζει.

— Καὶ τί μελετᾷς;

— Γεωγραφίαν.

— Ἐλα δά! Ἀστειεύουσαι;

— Δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν. Ἀκουσέ με καὶ κρίνε: Τὴν στιγμὴν αὐτὴν δώδεκα μεγάλα κράτη συγκρούονται μεταξύ των, ὅλος ὁ παλαιὸς κόσμος εἶναι ἐπὶ ποδός, αἱ στρατιωτικαὶ κινήσεις, αἱ μάχαι, αἱ ἐπιθέσεις, τὰ κέντρα τῶν ἐφοδιοπομπῶν καὶ τῶν ἐπιτελειῶν παίζουσι δαιμονιώδη τετράχορον ἐπάνω εἰς τὴν ὑδρογείον, δὲν παρέχεται ἡμέρα, πού ἐν γεγονὸς νά μὴ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὴν λήθην ἢ ἀπὸ τὴν ἀγνοίαν μίαν πόλιν, ἕνα βουνόν, ἕνα λιμῆνα, ἀκόμη μίαν τοποθεσίαν. Καὶ συμβαίνει μ' αὐτὸ κατὰ παράδοξον. Ὅχι μόνον μᾶς φανερόναι κατὰ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξίν δὲν ἐφανταζόμεθα, ἀλλὰ μᾶς κάμνει νά γνωρίσωμεν καλλίτερον καὶ τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποῖαν ζῶμεν. Θέλεις παράδειγμα πρόχειρον; Ἴδού το: Περὶ Λιέγης εἶχα ἀκούσει πολλά, εἶχα ἴσως διαβάσει περισσότερα, ἐν τούτοις ὅλα μοῦ εἶχον φύγει ἀπὸ τὴν μνήμην μου, καθὼς λησμονοῦνται ἀμέσως ὅλα τὰ ἐπεισόδια, πού ἀκούομεν δι' ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ξέρομεν καὶ δὲν ὑπάρχει πιθανότης νά γνωρίσωμεν ποτέ. Ἄλλ' ὅταν ὁ τηλεγράφος μᾶς ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην τραγωδίαν, ἢ ὁποῖα ἐξευλιχθῆ εἰς τὴν Λιέγην, ὅταν ὑπὸ τὰς ὀβίδας ἐκρημνίσθησαν τόσα καὶ τόσα οἰκοδομήματα, τότε ἠνοιξα τὰ βιβλία μου, ἐπρομηθεύθην καὶ ἄλλα, καὶ ἤρχισα μ' ἐνδιαφέρον νά μελετῶ. Ἐμαθα τί ἐμπόριον εἶχε καὶ πόσον, ποῖοι σιδηρόδρομοι τὴν συνέδεον μετὰ τὴν ἄλλην Εὐρώπην, πόσον ἀπέχει ἀπὸ τὰς ἄλλας πόλεις, καὶ ἐφθασα, ὥστε νὰ μάθω καὶ ποῖος ἦτο ὁ πρῶ-

τανὸς τοῦ μεγάλου τῆς πρακτικοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ὁ...

— Περιττόν, ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι... διὰ τὸν μακρὸν πρᾶγμα.

— Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Νομίζεις, φίλε μου, ὅτι εἰξεύρομεν τὴν πατρίδα μας καλλίτερον; Ἀμφιβάλω. Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, ὁμολογῶ, ὅτι καὶ διὰ τὰς πλέον γειτονικάς μας πόλεις αἱ γνώσεις μας δὲν θὰ ἔφθανον βιθύτερα ἀπὸ τὸ ὄνομά των. Τώρα ὅμως! Ἐν τηλεγράφῳ, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγγέλλει κάποια μάχην, μία εἰδησις, πού μᾶς πληροφορεῖ ἕνα βυμβολισμόν, μᾶς φέρει εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὰς πύλεις αὐτάς, τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζομεν, ἂν καὶ εἶναι δικά μας, ἂν καὶ δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ ἡμῶν. Ἴδού, αἴφνης τὴν στιγμὴν, πού ἐμβήκες μέσα, ἐμελετοῦσα τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῆς πόλεως X... Τί μεγάλη ἱστορία! διὰ τὴν πόλιν αὐτὴν ἀναφέρει ὁ Στράβων, ὁ Πολύβιος, ὁ Πομπόνιος· σήμερον εἶχε εἰκοσιδύο χιλιάδας κατοίκους, ἀλλ' εἶναι πλουσία εἰς ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον.

— Ὡστε περιμένεις νά δυστυχήσῃ μία πόλις, νά καταστραφῇ, νά βομβαρδισθῇ, διὰ νά μάθῃς τὴν ἱστορίαν τῆς;

— Τί νά γινῇ! αὐτὸς εἶναι, φαίνεται, κάποιος μυστικὸς νόμος τῆς φύσεως. Μήπως ἢ χειρουργικὴ ἐπιστήμη, διὰ νά προοδύσῃ, δὲν διεμέλισε μετὰ στωικὴν ἀπάθειαν τόσα καὶ τόσα κορμιά!

Καὶ ἐπειτα προσέθεσε:

— Κάθισαι καὶ σύ, ἂν θέλῃς, νά διαβάσῃς θὰ εὐρῆς περιεργὰ καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν τὰ ἐφαντάζεσο. Καὶ ὁ φίλος μου ἐβυθίσθη εἰς τὴν μελέτην του, χωρὶς νά τὸν ἐνοχλοῦν αἱ ὀβίδες, οἱ κρότοι τῶν τηλεβόλων καὶ ἡ ἀβεβμιοτή; τῆς αὔριον.

Καὶ συνεπέραναν:

— Οἱ πόλεμοι, δὲν εἰξεύρω ἂν ἔχουν λόγον ὑπάξεως, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μᾶς διδάσκουν γεωγραφίαν.

Θ. Κ. Μ.

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΥΠΝΟΥ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πνοές, πού με κοιμήσατε 'στὸν ἴσκιον ἐνὸς ἐλάτου,
Σὰν χέρι ποῦ ἀργοπέρας 'στὰ βλέφαρά μου ἐπάνω,
'Ας ἦταν νά ἐπνέατε 'στὴν ὥρα τοῦ θανάτου
Νὰ μοῦ γλυκοσφαλλοῦτε τὰ μάτια σὰν πεθάνω.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Χρόνια 'στὸν κάμπον ἔρημο τὸ δένδρο τῆς ζωῆς μου
Καὶ τὸ φθινόπωρο ἀνθίσας, ἄνθος λευκὸ, μπροστά μου.
Τί τάχα ἂν ἀνοιξὶ μνητῆς τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μου!
'Αλλοίμονο! ἀργήσας ν' ἀρθῆς κι' εἶναι βαρεῖά ἢ
[σκιά μου.]

ΕΡΗΜΙΑ

Πανάμια, πού σβυνόσατε 'στὸ πέλαγος ἕνα-ἕνα,
Κάτι μοῦ παίρνετε μαζί 'στὰ ἔρημα τὰ ξένα.
Μὰ 'σεῖς, ὅπου γυρίζετε μετὰ τῆς νοτιᾶς τὰ κύματα,
Μηδὲ ψυχὴ μοῦ φέρνετε, μηδὲ καὶ χαιρετίσματα.

ANIMA RERUM

— Κατάρτι, πού σὲ δένουνε τοῦ Ὁκεανοῦ οἱ ἀνέμοι,
Τοῦ λόγγου πράσινο δένδρον σκληρὰ ξεροζωμένο,
Τί εἶν' ἢ χλωράδα ἢ μυστικὴ, πού 'στὴν κορφή σου
[τρέμει;

— Νὰ ξαποστάσῃ ἐκάθησε πουλάκι πλανημένο.

→ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ←

COMTESSE VAN DER STEEN

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙ

Γιατί Σπουργιτάκι; Ένα σπουργιτάκι είναι καλά στην υγεία του, έχει καί το γελόιο, το άνησχο και το κουτό. — Και όμως τίποτε απ' αυτά δεν είχε το μικρό παιδάκι, που ώδηγοῦσε τὸ κάρρο του πρὸς τὴν δίοδον τῶν Κηροπηγίων. Τί περιεργο αὐτὸ τὸ κάρρο! ἕνα εἶδος φρετρῶν ταλαντευόμενον σὲ τέσσαρες μικρὲς ρόδες. Γιὰ τιμόνι, ἕνα κοματιασμένο σχοινί, δεμένο σὲνα ξύλο, πού τὸ παιδί ἔσπρωχνε, τραβοῦσε. Τὸ φορτίο ἦτο βαρὺ. Τὸ χαμίσι φοροῦσε ἕνα πουκάμισο χωρὶς κουμπιά. Τὰ πόδια του ἴπνοσαν νὰ σέρωνται γυμνά και κάπου - κάπου, μερικὰ κουτιά μυτερά τὰ πλῆγωσαν. Ἡ προσπάθεια ἦτο μεγάλη. Εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου ἕνα « ἄχ! » κόπου 'βγήκε απ' τὴ καρδιά του. Ἐστομάτης, ἰσθήκως τὸ κεφάλι...

Μ' ἰχαιρέτησε μ' ἕνα μειδιάμα. — Γιατί τὸ λέν σπουργιτάκι ἔγγοῦσε ἡ μανάβουνα. Μὰ κερδίζει τὴ ζωὴ του σὰν ἐκεῖνα. Καὶ σήμερα μάλιστα εἶναι ἕνα δύσκολο ἐπάγγελμα τὸ 'δικό του: Νὰ τραβῆς ἕνα κάρρο και ἰάσαι μικροπυλητής. Τὸ Σπουργιτάκι ἦτο κοντὰ μου. — Κυρία! Τὰ μάτια του ἔρριπτον φλόγες χαρᾶς. Ἐσκυφα και μῦθε: — Οἱ ἄλλοι περιμένουν σπιτί, γιὰ τὸν καφέ. Θὰ ἔλθετε; Δὲν ἀπῆντησα. Τὸ συνάδευσα και ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο ἀνεβίναμε τὰ σκαλιὰ σιγὰ - σιγὰ. Ἐγώ, γιὰ τὸ φουστάνι μου εἶναι στενὸ, ἐκεῖνο, γιὰ τὸ στήθος του τοῦ πονεῖ. Ἐφθάσαμε. Σπρώχνει μὰ πόρτα και φωνάζει: — Χαρήτε! Ἡ κυρία!

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ καφέ. Ἐξὴ παιδάκια ὀλόγυρα στὸ τραπέζι περιμένουν: Ἐξὴ φίλοι. Τώρα εἶναι τρία χρόνια, πού ἐπισκέπτομαι αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Γι' αὐτὸ δὲν σηκώνεται κανεὶς πειὰ. Μοῦ λένε ἀπλά: « Καλημέρα, πῶς εἶσαι; » — Καὶ μειδιάματα και γέλια μ' ὑποδέχονται. Ὁ καφὲς κρύος εἶναι σὲ μιά μποτίλια ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐπειτα ἕνα πιάτο μὲ φέτες μικρὲς ἀπὸ ψωμί, ἕνα - δυὸ ποιτήρια γόλα και τέλιος κομμάτια ζάχαρη γιὰ φρεῦτο. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι. Ὅλοι μιλάνε μαζί, ἀδελφοὶ και ἀδελφαί. Ὅλα εἶναι ἀπὸ δυὸ ἕως δεκαοκτὼ χρονῶν: ὁ Τζέφ πρῶτα, ἔπειτα ἡ Ἰωάννα, ὁ Κόμπ, ἡ Σίσκα, τὸ Σπουργιτάκι και ἡ Μαρία - Ζοζέ, πῶχει, καθὼς βλέπετε, ὄνομα πριγκηπικό. Τὸ Σπουργιτάκι κ'ἀθήσε κοντὰ μου. Εἶναι πειὸ ἡσυχὸ σήμερα. Εἰν' Ὀκτώβριος και κρύο δὲν κάνει. Ἀλλὰ μόλα ταῦτα ἔχω ἕνα « μανσόν ». Μὲ φόβο στήν ἀρχή, ἔπειτα μὲ περισσότερο θάρρος, τὸ Σπουργιτάκι ἐπέρασε μέσα τὰ χεράκια του, πού κερδίζουν πέντε σόλδια τὴν ἡμέρα. Κανεὶς δὲν βλέπει τίποτε. Τί ὠραία! Εἴμεθα σὰν δύο ἐρωτευμένοι.

— Ἐγελάσαμε πολὺ, λέγει ἡ Ἰωάννα, ὅταν ἔλθε νὰ μᾶς 'δῆ ὁ γιατρός. Ὅλοι εἴμεθα σπιτί. — Πόσοι εἴσθε; μοῦ κάνει. — Ἐξὴ, τοῦ ἀπαντῶ. — Πού κοιμᾶσθε; — Τὰ τρία ἀγρία, τοῦ λέγω, στὸ μεγάλο κρεβάτι, τὰ δυὸ κορίτσια στὸ μικρὸ. — Καὶ τὸ ἄλλο; — Τοῦ δείχνω τὴ Μαρία - Ζοζέ, πού 'κοιμῶτανε στὸ συρτάρι τοῦ κομμῶ σὰν ἕνας μικρὸς Χριστός. Καὶ νὰ πού πετιέται ὁ Κόμπ: « Αὐτὸ εἶναι, λέγει, ἡ κούκλα, πού 'κερδίσαμε στήν τόμπολα τῆς Ἐκθέσεως ». — Ἀπὸ τί πέθανε ὁ μπαμπᾶς σας; — Ἀπὸ ἕνα πολὺ κακὸ βῆχα. — Καὶ ἡ μαμμά σας; — Ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια. — Μήπως « ἀπεφλεγμάτισον; » — Αὐτὴ, κυρία μου, ἦτο τόσο δύσκολη λέξις, ὥστε ἐσκεπτόμαστε τί ἀπάντησι νὰ δώσωμε. Τότε ὁ Κόμπ, ἀπῆντησε, πού δὲν τὰ χάνει ποτέ: « Ὅχι, κύριε, δὲν εἴμεθα τόσο πλούσιοι γι' αὐτὸ ». — Σὰς ἐρωτῶ ἂν ἐφτυναν; εἶπεν ὁ γιατρός θυμωμένος. — Μάλιστα, κύριε γιατρέ, μάλιστα. — Πού;... στὸ πάτωμα; — Σκᾶνε ὅλοι στὰ γέλια και ὁ Τζέφ φωνάζει: — Ἀμὲ πού; στὸ ταβάνι;

— Ἐπὶ τέλους, εἴσθε εὐτυχισμένα ὅλα μαζί; — Τότε ἐγώ, κυρία μου, ἐξήγησα πῶς εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι, πῶς τ' ἀγόρια κερδίζουν ἀρκετά, πῶς τὸ Σπουργιτάκι τὰ βγάξει πέρα, ὅτι ἡ Σίσκα πηγαίνει σχολειό, και ὅτι ἡ Μαρία - Ζοζέ λέγει: « Μπαμπᾶ! Μαρμᾶ! » — Τίνος; μ' ἐρωτᾷ ὁ γιατρός. — Διόβολε! σ' ὄλους. Τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μάθουν νὰ 'μιλοῦν, ἀρχίζουν νὰ λένε: Μπαμπᾶ! Μαρμᾶ! Μὰ νὰ σου πού τὸ Σπουργιτάκι ἀρχίζει νὰ βῆχη δυνατά. Τότε ὁ γιατρός τὸ πιάνει και κτυπᾷ στή πλάτι του και τὸ στήθος του μὲ τὸ δάκτυλο καί: τὸκ, τὸκ. — Μαρζέλ, μοῦ κάνει πρὶν νὰ φύγη. Δὲν πρέπει νὰ ζήσετε μὲ τὸν ἀδελφὸ σας πειὰ. Νὰ τὸν βάλετε σ' ἕνα σανατόριον... Τὸ μικρὸ χέρι τοῦ Σπουργιτάκι σφίγγει μ' ἀγάπη τὸ 'δικό μου, και τὰ μάτια του, καρφωμένα στὰ 'δικά μου, καί γυρεύουν νὰ μάθουν. — Μπα! λέγω ἐγώ, οἱ γιατροί, ποῖος τοὺς πιστεύει! — Ἐ! παιδιὰ, δὲν τρώτε λίγο; — Ἀλλὰ, ἡ Ἰωάννα εἶναι ἀπρητημένη! — Μὰ, τί 'πε ἀκόμη γιὰ τὸ Σπουργιτάκι; — μὰ λέξι τὸ - ο - ση μεγάλη, γιὰ ἕνα τὸ - ο - σο μικρὸ Σπουργιτάκι... Ὅλο τὸ βράδυ ἐγελοῦσαμε γι' αὐτὸ. Ὁ Κόμπ γυρεύει και αὐτός: « Ἀμ! δὲν τὸ θυμοῦμαι πειὰ... Ἡ Μαρία - Ζοζέ δὲν σκοτίζεται. Ἀλλ' ἡ Σίσκα, πού πηγαίνει σχολειό, σηκώνει μὲ μῖα τὸ δάκτυλο και φωνάζει: — Ἐγώ, παρακαλῶ, κυρία, ἐγὼ τὸ ξέρω. Μετρεῖ στὰ δάκτυλά της συλλοβὰς και προφέρει σιγὰ - σιγὰ αὐτὴ τὴ τὸ - ο - ση μεγάλη λέξι: — Φθι - σι - κό. — Μπράβο, Σίσκα!... Εἶναι τὸ Σπουργιτάκι, πού χειροκροτεῖ και φωνάζει. Γελάμε ὄχι, μὰ γελάμε τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε τὰ μάτια μου εἶναι δακρυσμένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛ. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΟΝΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ ΤΗΣ

Κυρία και δεσποινίδες ἐφόρεσαν τὰ παχύμαλλα γουναρικά των και διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο ψύχος, ἀλλὰ και διὰ νὰ μᾶς δεῖξουν μὲ αὐτὰ τὸ ἀρκετὰ τολμηρὸ και ἀλαβάστρινο νεκολτέ, κάτω ἀπὸ τὴν γυαλιστερὴ γούνα τ.ῦ λαιμοῦ των, διότι, κατὰ τὸν χρησμὸν τῆς μόδας, τοῦτο δίδει μεγαλειτέραν χάριν και πρὸ παντός... ἐλκυστικότητα. Καὶ εἰς ὅ,τι ἐπιτάσσει ἡ πανιοχυρος μόδα, βεβαίως ἀναβολὴ ἢ ἐνδοιασμός δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν θὰ συναντήσετε καμμίαν ἀπὸ τὰς καμαρωμένας κυρίας μας, ἢ ὅποια νὰ μὴ εἶναι φορτωμένη μὲ γουναρικά και μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἢ ὑπερηφάνειαν, νὰ μὴ τὰ ἐπιδεικνύη ἢ και ἐρωτοτροπώτατα νὰ μὴ ἐπιδεικνύεται μὲ αὐτὰ. Τὸ μανσόν, ἰδιαίτερον χαριτωμένο γουναρικό στολισμα, δὲν λείπει οὐδ' ἐφέτος ἀπὸ τὴν κομῶ τῆς γυναικείαν περιβολῆν. Εἶναι τὸ μόνον ἀπὸ τὸν γουναρικὸν στολισμὸν, τὸ ὅποῖον ἔχει ἀρκετὴν ἱστορίαν και τὴν ὅποῖαν θὰ ἐξιστορήσωμεν μὲ ἄλλα λόγια.

Θὰ ὑπεθέτετε βεβαίως, ὅτι τὸ μανσόν και κάθε ἄλλο γουναρικό, τὴν ἀρχὴν των ἔχουν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἐσκιμῶν, τῆς Γροιλανδίας, τῆς Λαπωνίας ἢ τῆς Καμτσάτκας, ὅπου τὰ γουναρικά και ἄφθονα εἶναι και ἀπιστευτῶς φθηνὰ και ὅπου βεβαίως θὰ ἦτο δυνατόν, ὄχι πλέον χρῆσις, ἀλλὰ και κατάχρησις αὐτῶν νὰ γίνη. Κάθε ἄλλο. Καμμία ἀπὸ τὰς κυρίας τῶν ἐν λόγῳ χωρῶν δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ στολίσῃ ἢ νὰ ζεστάνη τὰ χεράκια της μὲ κομμῶν μανσόν. Πρῶτην φορὰν αἱ κυρίαί των ἱσποτῶν και αἱ εὐγενεῖς πυργιδέσποιναί του μεσαιῶνος (850 μ. Χ.), ἐνεφανίσθησαν μὲ ἕνα ἀπὸ γούναν σάκκον, τὸν ὅποῖον μὲ κορδέλλαν μεταξωτὴν ἐπρεπε νὰ ἔχουν κρεμάμενον ἀπὸ τὴν δεξιάν τους. Ὁ πρωτογόνος αὐτὸς σάκκος, μὲ τὴν κατόπιν ἐξέλιξίν του, κατήντησεν εἰς τὸ σημερινὸν περικομμῶν και πολὺσχημον μανσόν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως (1450 μ. Χ.), αἱ κυρίαί τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, κατὰ τὸν αὐστηρὸν ἀριστοκρατικὸν συρμὸν, ἐπρεπε νὰ φέρουν καίτι παρόμοιον πρὸς μανσόν, στολισμένον μὲ μαργαριτάρια, μὲ ἀδάμαντας και μὲ ἄλλα πολύτιμα μέταλλα, ἐν εἶδει μικρῶν κεφαλῶν διαφόρων ζῶων. Τελειοποιημένον μανσόν παρουσίασε πρῶτη

ἡ βαρωνὶς χήρα Νικολοῖ εἰς τὰς Βερσαλλίας εἰς τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν. Διὰ τὸ μανσόν αὐτό, τὸ ὅποῖον ἀνεστάτωσεν ὄλον τὸν γυναικεῖον κόσμον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐγράφουν πλεῖστα ὄσα και ἐσημειώθησαν ἐξ μονομαχίας ἀριστοκρατῶν, ξετρελλαθέντων μὲ τὴν χάριν, τὴν ὅποῖαν τὸ μανσόν τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὴν ὠραίαν και περιζήτητον χήραν.

Ὅπως δὲ κάθε γυναικεῖος συρμὸς, και ἡ μόδα τοῦ μανσόν ἐπῆρσεν ἀμέσως ἀκάθεκτον δρόμον και κατήντησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου νὰ χρησιμοποιεῖται ὡς κινήτων κομμωτήριον τῆς κυρίας ἢ δεσποινίδος, ἢ ὅποια τὸ ἔφερεν, ἔφρι ὕ μέρσα εἰς αὐτὸ ἐπρεπεν εἰς κομμῶ και πολύτιμα κουτάκια νὰ εὐρίσκωνται ἢ πούδρα, τὸ καθρεπτάκι, τὰ κτενάκια, τὸ ριπίδιον, τὸ κεντητὸν μανδήλιον, πασιλλία ἀρωματικά και τὸ... σκυλλάκι τῆς κυρίας. Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἐγέννησε και ζωηρὸν ἐμπόριον τοιούτων μικροσκοπικῶν σκύλλων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ μανσόν ὑπερήφανοι και λεβαντωμένοι ἐπρόβαλλον τὴν κεφαλὴν των, στολισμένην μὲ φλόγγους κατηφεδένιους ἢ μεταξωτούς. Τοιαῦτα θαυμάσια ἀπὸ ἀπόψεως πολυτελείας μανσόν περιεσώθησαν εἰς τὰ μουσεῖα δύο μόνον, εἶναι δὲ αὐτὰ, τὴ ἐν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας και τὸ ἄλλο τῆς φημισμένης ὠραιότητας ἀριστοκράτιδος δεσποινίδος Δουτέ. Ἀλλὰ και ὁήμερον ἀκόμη πῶσαι ἀπὸ τὰς κυρίας και τὰς δεσποινίδας μας μὲ τὰ μανσόν τους δὲν μεταφέρουν τὰ ψάγια των, και πόσα κομμοστράκια μέσα σ' αὐτὰ μεταξὺ ἄλλων δὲν κρύπτουν και τὸ... μεσημεριάτικο γεῖμα των!

Ἡ μόδα τοῦ μανσόν κατὰ τὸν ΙΣΤ' και ΙΖ' αἰῶνα ἐπεκράτησε και εἰς τοὺς ἄνδρας, πάντοτε ὄμως εἰς τοὺς αὐλικούς και εἰς τοὺς ἀριστοκράτας. Τὰ μανσόν μάλιστα ἀπὸ δέρμα τίγρης, λούτο, κάστορος κτλ., ἦτο διακριτικὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς εὐγενείας τοῦ κόμητος, τοῦ ἱππότητος ἢ τοῦ βαρῶνου. Ἀλλὰ και αὐτὸς ὁ νῦν Κάιζερ τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ κυνήγιον κόμνει χρῆσιν μανσόν ἀπὸ γούναν ἀλώπεκος, τὸν μιμοῦνται δὲ και οὐκ ὀλίγοι μεγαστάνες αὐλικοί του.

Βεβαίως τὰ πρῶτα μανσόν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀληθινὴν γούναν ἀλώπεκος ἢ ζιβελλίνης κατασκευαζόμενα, ἐπληθύνοντο μέχρι 200 και 300 λιρῶν ἕκαστον. Σήμερον ὄμως, μὲ τὴν τέχνην και τὴν ἀπομίμησιν, ἔχουν κατανήσει εὐθηνὰ και προσιτὰ διὰ κάθε κομμῶ χεράκι, τὸ ὅποῖον δὲν εἶχε τὴν τύχην νὰ εἶναι ἀριστοκράτιδος ἢ βαρωνίδος. Διὰ νὰ ἐννοήσετε δὲ πόσων κατανάλων κάμνει τὸ γυναικεῖον αὐτὸ στολισμα, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι μόνον μέγα κατάστημα γουναρῶν τῆς Βιέννης ἀπέστειλε πέρυσιν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης 100.000 μανσόν, ἀπὸ 5 μέχρις 20 λιρῶν ἀξίας ἕκαστον.

Ἡ Α. Μ. ἡ Γυναίκα ἐπιγράφεται νεώτερον σύγγραμμα, τὸ ὅποῖον πραγματεύεται διὰ τὴν σημερινὴν ἐπὶ πάντων πανίσχυρον δύναμιν τῆς γυναικός. Ποῖος εἶναι δυνατόν ν' ἀντιλέξη, ἀφοῦ εἰς ὅλας τὰς ζώνας τῆς γῆς ὄλα τὰ εἶδη τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν και αἰσθημάτων, μαζὴ μὲ τὰ ἐν αὐτοῖς λογικά και ἄλογα ὄντα πρέπει νὰ συντρέξουν διὰ τὴν Μεγαλειότητα, τὴν ὅποῖαν ἀπαιτεῖ ὁ στολισμὸς και ἡ ἐξύμνησις τῆς ἀγάπης τῆς σημερινῆς γυναικός!

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

- * Οὐδεὶς ἔζησε χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα.
* Περιφρόνει τὸν ὑπερήφανον ἀνθρωπον, ὅστις αἰσχύνεται νὰ δακρύσῃ.
* Μία ἡμέρα δακρύων καταβάλλει πολὺ περισσότερον ἢ ἕν ἔτος ἐργασίας.
* Οἱ θεοὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ μειδιάματος τοῦ Διονύσου... και οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῶν δακρύων του.
* Ἡ ὠραιότης τοῦ σώματος δὲν εἶναι ἡ ἢ ἡ πρῶτη βαθμὶς τῆς κλίμακος τοῦ ὠραίου, ἡτις ἀρχίζει ἐπὶ τῆς γῆς και περατοῦται εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
* Ὁ ρεμβασμὸς εἶναι ἡ κούνια τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἔλιξις, τὸ ναυόρισμα. Ὁ κόρος, τὸ φερετρῶν.
* Ἡ ὀργὴ φονεύει, ἡ ἀργία φονεύει, ἡ κίνησις φονεύει, ὁ ἔρως φονεύει, ἡ πολυφαγία φονεύει, ἡ πείνα φονεύει. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐν... κακουροδοκίσιον.

‘Ινδοί στρατιῶται τραυματίαι.

‘Ινδοί στρατιῶται τραυματίαι (τῆς φυλῆς Γούρκα).

ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΓΥΝΗ ΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Σιωπηλή προβαίνει ἡ προία καὶ σκορπίζει τὴν φθινοπωρινὴ μελαγχολία τῆς εἰς τὸν θλιβερό κάμπο. Μαργαριταρένια πάχη, σὰν τὸν ἀσπιλοπέπλο πληγωμένης νύμφης, σκεπάζει τὸ φθινοπωρινὸ χόρτο, ἐπάνω εἰς τὸ ὄποιον κείνται πληγωμένα ἀδρανῆ καὶ ἀνίσχυρα ρωμαλαῖα σώματα. Ἀκόμη πρὶν ἀπὸ ὀλίγας ὥρας ἐκυρίαρχε εἰς τὸν κάμπου αὐτὸν ἡ κίνησις καὶ ἡ ἰσχύς, τὸ σφῆγος καὶ ἡ ζωὴ, καὶ τώρα; . . . ἡ σιωπὴ, ἡ ἐρήμωσις. Καὶ αὐταὶ αἱ ἀκτίνας τοῦ ἡλίου προβάλλουσι μὲ ὠχρότητα ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ θλιβερὰ περιβάλλουσιν ὡς στεφάνη δόξης τὰ εὐγενῆ τῶν πεσόντων μέτωπα. Σιγανὸ ξεψύχημα κίτρινομένων φύλλων ἐνόηται μὲ τὸ ξεψύχημα καὶ τὸ βαρὺ βογκητὸ τῶν φιλοπατρίδος νέου, μὲ τὸν ὄποιον στέλλει τὸ σκληρὸ τοῦ μήνυμα στοὺς προσφιλεῖς του ἀπόντας.

Ἴδου στιγμὴ, ἡ ὁποία φέρει εἰς συναίσθησιν τὸν παράφορον οἰηματιὰν καὶ τὸν φιλόδοξον ἐγωϊστήν. Ἴδου τόπος, ἀφοπλίζων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀπὸ τὰς ποταπὰς τῆς τάσεως καὶ τὰς εὐτελεῖς γηίνους ὀρέξεις τῆς ἐδῶ σταματᾷ κάθε γῆϊνο πάθος, συντριβεται κάθε φιλόδοξος ψυχὴ, καὶ κλίνει γόνυ ὑποταγῆς εἰς τὸν μέγαν τῆς καλωσύνης καὶ φιλανθρωπίας βωμόν.

Βυθίζει τὸ βλέμμα ὁ ἐτοιμοθάνατος μέσα εἰς τὰ παρήγορα μάτια, ποῦ τὸν βλέπουν, καὶ ἐναποθέτει εἰς αὐτὸ τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα, ποῦ τοῦ ἀφῆρεσε τὸ ἐχθρικὸ βόλι. Ἀπλόνει μὲ λαχτᾶρα τὰ χεῖρα πρὸς τὸ γελαστὸ πρόσωπο καὶ στὸ εὐσπλαγχνὸ χεῖρ τ’ ἀρπάζει, ροφᾷ τὴν παρηγοριὰ καὶ χύνει σ’ αὐτὸ ὅλην τὴν ἀγάπην, ποῦ θέλει νὰ στείλῃ στοὺς ἰδικούς του. Μᾶς δίδει πόνον τὸ ψυχορράγημα κάθε ἐτοιμοθανάτου, μὰ τὸ ψυχορράγημα τοῦ πεσόντος ἐντίμως ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ πολέμου, εἴτε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ζωῆς, κατασυντρίβει τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας μας καὶ φέρει τὴν ψυχὴν μας, δέσμιον προσκνητήν, πρὸ τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενούς.

Γενναῖοι ἄνδρες περιφέρονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ θύματα τῆς φιλοπατρίας καὶ ἀνεγείρουσι τὰ πτώματα ἢ συγκίνησις τῶν συγκρατεῖται ὑπὸ τοῦ θριάμβου τῆς νίκης· οὐδεὶς λυγμὸς ἀπογνώσεως, οὐδεὶς θρήνος. Ὁ πόνος τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σιωπηλὸς καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Θεὸς ἐπλασεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς δράσεως καὶ σκέπεός Του, ὅτε ἡ καρδιά Του ἠσύχαζεν. Ἐνεφύσησε τὴν βαθύτητα εἰς τὸ πνεῦμά του, τὴν τόλμην εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν ψυχραιμίαν εἰς τὴν καρδίαν του, περιέβαλλε δὲ πάντα ταῦτα μὲ ἀναλόγους σωματικὰς δυνάμεις· διὰ τοῦτο ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρὸς σιωπᾷ πρὸ τῶν θυσιαῶν

τῶν μεγάλων ἔργων, δὲν θωπεύει ὁ ἀνὴρ τὰ θύματα ταῦτα, ἀλλὰ μόνον τιμᾷ καὶ δοξάζει αὐτά. Ψυχραίμως καὶ οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐκτελοῦσι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὸ θλιβερόν των ἔργον· ἀνασύρουσιν ἐπιτηδείως τὰ πτώματα καὶ μετὰ προσφύλαξιν μεταφέρουσι ταῦτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ τῶν ἀκόμη, ταράσσονται ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν των ἀρχῶν, ὅταν εὐρεθῶσι πρὸ ἐχθρικοῦ πτώματος.

— Ἐμπρός, νὰ τοὺς θάψωμε. Καὶ οἱ στιβαροὶ βραχιόνες ἀνευ κλονισμῶν, μὲ θετικὴν ἐνέργειαν ἀνασύρουσι τὰ πτώματα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλη των χύνονται εὐχαὶ. Οὕτω προχωρεῖ ἡ γενναῖος τὸ θλιβερόν των ἔργον.

Ἐπὶ τοῦ κάμπου ἤδη μένουσιν ὀλίγα πτώματα. Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ πόνου αἰφνης σκιά τῆς ἐλαφρᾶ ὡς ἡ αὔρα τῆς ἀνοιξέως καὶ ταχεῖα ὡς ἡ πτήσις τῶν πτηνῶν, διολισθαίνει μεταξὺ τῶν πτωμάτων. Ἐχει τὴν ὄψιν ὠχρὰν καὶ λευκὰ τὰ χεῖλη, ριγεῖ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ποῦ τῆς παρουσιάζει τὸ ἄγριον θέαμα· βλέπει παραμορφωμένο πτώμα καὶ ρυτιδούται τὸ λεπτοφυῆς τῆς πρόσωπον ἀπὸ σπασμωδικὰς φρικιάσεις· ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τρέχουν ἄφθονα δάκρυα πόνου καὶ ποτίζουσι τὰ αἱματομένα χόματα· πονεῖ, πλὴν προχωρεῖ μὲ ἀποφασιστικότητά· τὴν γυναικίαν τῆς καρδίαν ὑποβαστάζει στερεῶς ὁ πόθος τοῦ νὰ παρημυθῆσθαι, ν’ ἀνακουφίσθαι προχωρεῖ ἢ φιλάνθρωπος γυνὴ καὶ ἀναζητεῖ ὄχι μόνον γνωστοὺς, φίλους, ἰδικούς τῆς, ἀλλὰ καὶ ξένους, ἐχθρούς, ἀνθρώπους πονουντας· μὴ ὅλοι δὲν ἐκτρέφονται εἰς σπλάγγνα ἀνθρώπινα, δὲν λιχνίζονται εἰς μητρικὴν ἀγάπην ὑπὸ μυρίων θωπειῶν, δὲν ἔχουσιν αἰσθησιν, ψυχὴν, καρδίαν! πρέπει ἀρὰ γε ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ νὰ τυφλώσῃ τὸ αἰσθημα τοῦ ἀνθρώπου!

Προχωρεῖ ἡ γυνὴ μὲ πόνον καὶ δάκρυα· αὐτὴ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν διὰ ν’ ἀνακουφίσθαι καὶ ν’ ἀγαπᾷ· αὐτὴν ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὴν στιγμὴν, καθ’ ἣν ἐρρέμβασεν εὐχαριστημένος μετὰ τὴν δρᾶσιν Του· οἱ ἄγγελοι τότε τὸν ἐξακούραζον μὲ τὸ γλυκὺ των ναυούρισμα καὶ τὰ ἄνθη τῶ ἔχονον τὴν βραδυτὴν των δροσιὰ· ὁ δὴν ἦλιος τὸν ἐθέρμαινε μὲ τὰς πυρίνους ἀκτίνάς του καὶ τὸ μελάδημα τῶν πουλιῶν τοῦ παραδείσου ἠψύρανε τὴν ἀκοήν Του. Ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης ἀρμονίας ὁ Θεὸς ἐρρέμβασεν μετὰ τῆς ἐνεπνεύσθη τὴν γυναῖκα. Εἰς αὐτὴν ἔδωσε τὴν ἡρεμίαν Του πνοὴν καὶ τὴν αἰθερίαν Του ρέμβην, τὸ μειδίωμα τῆς ἀγάπης Του ἔχυσεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ ἔρρανε τὴν καρδίαν τῆς μὲ τὰ ἄνθη τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ καλωσύνης Του· τὰς κρυσταλλίνους πηγὰς τοῦ παραδείσου διαχέτευσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἵνα δι’ αὐτῶν μαλακύνῃ τὰς σκληρότητας καὶ σβύνῃ κάθε πόνον. Αὐτὴ ἡ γυνὴ τώρα ζητεῖ καὶ ἐξωτερικέσθαι τὰ χαρίσματα τῆς ταῦτα· μὲ γενναῖαν κίνησιν ῥίπτεται πρὸ ἐχθροῦ πληγωμένου, ἀκροᾶται, ζῆ, ἀλλ’ ἐκ τῆς πληγῆς του ρεῖ ἀρθρον τὸ αἷμα· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀστρέπτουσιν ἐκ τοῦ πόθου τοῦ νὰ τὸν σώσῃ, περιποιεῖται προχειρῶς τὴν πληγὴν, καὶ βλέπει μὲ ἀπόγνωσιν τριγύρω τῆς· κανεῖς. Ἐκάστη στιγμὴ, ποῦ παρέρχεται, πλησιάζει τὸν πληγωμένον πρὸς τὸν θάνατον· ἡ ἀπόγνωσις τὴν κυριαεῖ· δὲν ριγεῖ πλέον ὡς πρὶν, δὲν κλονίζεται, γιγαντεύει ἀπὸ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθηματὰ τῆς καὶ ἀρπάζει μὲ δύναμιν τὸν ἀδρανῆ ὄγκον· τὸν ἀνασύρει, ἀλλ’ ἡ ἀδύνατος φύσις τῆς κάμπτεται ὑπὸ τοῦ βάρους· κάμνει δύο βήματα καὶ πίπτει. Ὁ πληγωμένος ὑψώνει τὰ βλέφαρα καὶ ἐκπέμπει βαρὺν γογγυσμόν.

— Βοήθειαν! κράζει ἡ γυνὴ μὲ πόνον· σώσατέ τον, ὑποφέρει, κλαυθμυρίζει ἱκετευτικῶς.

Ἡ δύναμις τῆς εὐπαθείας τῆς μεταδίδει εἰς τὴν φωνὴν τῆς τὸνον συγκινητικοῦ παραπόνου· ἡ ἀσθενὴς τῆς γυναικὸς φωνὴ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν, ἔκαμψε τὰ ἰσχυρὰ αὐτῶν πάθη· ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κάμπου σπεύδουσιν, ἀρπάζουσι μὲ θέρμην τὸν πληγωμένον αὐτόν, τὸν ὄποιον πρότερον παρείδον, καὶ τὸν μεταφέρουσι εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Οὐδεὶς τώρα ἐταράχθη ἀπὸ τὴν ἐχθρικήν περιβολὴν τοῦ στρατιώτου ἢ γυναικίαν καλωσύνη ἡμέρσεσε τὸ ἐχθρικὸν μῖσος.

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἤδη συνεργάζονται ὁ τέλειος ἀνὴρ καὶ ἡ πραγματικὴ γυνὴ· εἶναι τόσον διάφοροι εἰς τὸν χαρακτῆρα, τὴν ψυχὴν, τὰ αἰσθηματὰ, πλὴν τόσον ἀμφοτέρω εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὰ ὠραῖα ἔργα! οὐδεὶς δύναται μόνος νὰ ἐμπνευσθῆ τὸ τέλειον, καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα καὶ καλόν. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τόλμην, περνοῖαν,

ἰσχύν, ἀποφασιστικότητά, πλὴν πολλάκις ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ὑπομονὴ τῆς γυναικὸς ἐθεωρήθη ἀναγκαῖα εἰς τὸ ν’ ἀνατρέψῃ τὰς κινδυνώδεις ὀργίλους ἀποφάσεις μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ κατευνάσῃ τὸν παράφορον αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Ὁ ἀνὴρ μετὰ προσοχῆς περιποιεῖται τοὺς πληγωμένους ἐνῶ τὸν νοῦν του ἀπασχολοῦσι τὰ ὠραῖα σχέδια περὶ τοῦ εὐτυχοῦς μέλλοντος τῆς πατρίδος του. Μὲ τὸ μειδίωμα τῆς παρηγορίας ἢ γυνὴ περιφέρειται μεταξὺ τῶν πληγωμένων καὶ σκορπίζει εἰς ἕνα ἕκαστον τὴν ἐλάφρυνσιν μὲ τὰς ἀφωσιωμένας περιποιήσεις τῆς. Τίποτε δὲν σκέπτεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν, εἰ μὴ μόνον πόσον ὑποφέρουσιν οἱ ἀνθρώποι οὗτοι. Μὲ τὴν αἰσθηματικὴν τῆς πάντοτε χροιάν, ἐξιδανικεῖται καὶ καταπραῦνει τὰς θλιβερὰς συνεπειὰς, τὰς ὁποίας πολλάκις παρουσιάζει ἐν μέγα τοῦ ἀνδρὸς ἔργον. Εἶναι ὁ ἀνὴρ τὸ εὐγενὲς μουσικὸν ὄργανον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καλλιτέχνις γυνὴ τονίζει τὸν ὠραῖον τῆς ζωῆς ὕμνον· ἀνευ τῆς γυναικὸς, βαρὺς ὁ πόνος ἐν τῇ γῆ, καὶ κλίνης τοῦ ἐν λόγῳ τραυματίου γονυπετεῖ ἢ φιλάνθρωπος γυνὴ καὶ περιποιεῖται μετ’ ἀφοσιώσεως τὸν ἐχθρὸν τῆς πολυηγαπημένης πατρίδος τῆς· ἠγάπησεν αὐτὴ ὑπερ πάν ἄλλο τὴν πατρίδα τῆς, πλὴν πονεῖ ἤδη περισσότερον τοῦ ἑαυτοῦ τῆς τὸν ὑποφέροντα ἄνθρωπον· θὰ προσπαθῆσθαι τὰς ὀλίγας του αὐτὰς πικρὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας καθίστα πικροτέρας τὸ ἐχθρικὸν περιβάλλον, νὰ καταστήσῃ ἠρέμους, γλυκειὰς, ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγότερον σκληρὰς. Ἀγρυπνος πλησίον του διέρχεται τὴν νύκτα καὶ ἀνακουφίζει διὰ τῶν πολλαπλῶν τῆς περιποιήσεων τὸ πληγωμένον σῶμα καὶ τὴν πονοῦσαν ψυχὴν του. Ὁ πληγωμένος αἰσθάνεται τὴν ἀνακούφισιν αὐτὴν καὶ μὲ εὐγνώμονα βλέμματα περιβάλλει τὴν ἀγνωστον. Πιστὴ εἰς τὸ καθῆκον τῆς φιλανθρωπίας καὶ αὐτοθυσίας, σπεύδει καὶ εἰς ἄλλας κλίνας νὰ σκορπίσῃ τὴν παρηγορίαν. Ὁ προστατευόμενος τῆς πληγωμένος αἰσθάνεται ἐν τῷ μεταξύ δριμύεις πόνους· εἰς ὑπόκωφός του γογγυσμὸς τὴν ἐπαναφέρει πλησίον τοῦ ἀνεξάντητος εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς, τὸν ἀνακουφίζει διὰ μυρίων τρόπων, τοὺς ὁποίους ἐπινοεῖ μία ἀφωσιωμένη γυνὴ.

- Τὸ ὄνομά σας; μετὰ κόπου ἐρωτᾷ ὁ πληγωμένος.
- Γυνή.
- Τὸ ὄνομά σας, ἐπαναλαμβάνει μὲ δυσκολίαν ὁ ἀγνωστος.
- Ἡ Ἀφοσιώσις· καὶ σεις;
- Ὁ ἀτρόμητος ἀνὴρ τῆς χθές, ὁ φανατικότερος ἐχθρὸς τῆς πατρίδος σας.
- Ποῖος; ἐρωτᾷ μὲ ταραχὴν ἡ γυνή.
- Ὁ ποιητῆς Χ. . . , ἀφήσατέ με τώρα ν’ ἀποθάνω.
- Ἡ φιλοπατρία τῆς γυναικὸς ἐξηγέρθη, ἀλλ’ ἡ καρδιά τῆς τὴν συνεκράτησε.
- Θὰ σᾶς σώσω, ὄχι μόνον διότι εἰσθε ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ποιητῆς· τὰ μεγάλα πνεύματα δὲν ἀποκτῶσιν ἐχθρούς, ἀλλὰ μόνον λάτρως· ἐπρεπεῖν

ΩΡΑΙΟΤΗΣ-ΚΑΛΛΟΝΗ

ΠΕΖΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΤΥΠΟΙ

ἡ σφαῖρα τοῦ πατριώτου μου νὰ ἐσέβητο τὰς ὑπερβολάς, ποῦ ἐκάματε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ σὰς σώσω, ἐτόνισε μὲ εὐγενὲς πείσμα.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω, ἐπανάλαβεν ὁ ποιητὴς μὲ ἀσθενῆ φωνήν· θέλω νὰ συνεχίσω τὸ ἡμιτελὲς ἔργον μου. Μία γυνή, ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, γυνὴ δὲ πάλιν, σεῖς, μοὺ ἐμπνέεις τὸ τέλος· ὑπῆρξα φανατικὸς φιλόπατρις· εἰς τὸ ἐξῆς, ἀν ζήσω, θὰ γίνω φιλόανθρωπος. Ἄλλ' ἀποθνήσκω εὐτυχῆς, διότι βλέπω, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ γῆ τὰ ἐνσαρκώματα τῆς ποιήσεως, ἀφωσιωμέναι γυναῖκες· κατευνάξτε με τὴν θέρμην σας τὰ τραχέα τῶν ἀνδρῶν πάθη ἄμφοτεροι ἐνάσσετε τὰς τελειότητας τῶν αἰσθημάτων σας, διὰ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὸ μέγα τῆς ἐξυψώσεως καὶ εὐμερείας τοῦ ἀνθρώπου ἔργον. Ὁ Θεός, βλέπων ἐξ οὐρανοῦ τὴν συμφωνίαν καὶ συνεργασίαν τῶν δύο ἐκλεκτῶν Του πλασμάτων, θὰ ἐπευλογῇ ταῦτα.

Ἡ ὁμιλία ἐκούρασε τὸν ποιητὴν· τὸ εὐρύ του μέτωπον ἐκαλύφθη ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρωτός· αἰσθάνεται ἤδη φοβεροὺς πόνους, ἀλλὰ καταστέλλει αὐτοὺς χάριν τῆς ὑπερόχου γυναικός. Μετ' ὀλίγον θλίβει ἑλαφρῶς τὴν χεῖρά της καὶ ψιθυρίζει:

— Εὐ...χα...ρι...στῶ!

Ὁ ποιητὴς ἐξέπνευσεν· ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου του πλανᾶται τὸ ἥρεμον μειδίαμα τῆς ψυχικῆς του γαλήνης. Ἀπέθανεν εὐχαριστημένος.

Ἡ παρὰ τὸ πλευρόν του γυνὴ βρέχει μὲ δάκρυα καὶ καταφιλεῖ τὰς νεκρὰς τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατριδος της χεῖρας. Κλίνει σιωπηλῶς μετὰ ταῦτα τὴν κεφαλὴν καὶ ψιθυρίζει:

— Ὑποτάσσω τώρα περισσότερον ἀπὸ πρὶν τὴν φιλοπατρίαν μου εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς φιλοανθρωπίας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ψυχρὸς ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου φυσᾷ καὶ εἰς ἕκαστον φύσημά του χιλιάδες φύλλα πίπτουν ἀπὸ τὰ δένδρα κίτρινα, καὶ σκορπίζονται εἰς τὴν γῆν, ὡς λειψάνα περασμένης ζωῆς, ὡς σκιά μαρμαμένης εὐτυχίας, ὡς κόνις ἐλπίδων χαμένων.

Ναί! Τὸ θλιβερόν των κύλισμα συμβολίζει τὴν ματαιότητα καὶ οἱ ἑλαφροὶ των τιναγμοὶ δεικνύουν τὸ τελευταῖον ψυχομάχημα τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς.

Ἄλλοτε ἔθαλλον καὶ αὐτὰ ζωηρά, καὶ εἰς τὰ χεῖλη των ἔλαμπον σιαγόνες δροσιάς, αἱ ὁποῖαι ἐχρυσίζον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὡς ἀδαμάντινοι σταλακτίται. Εἰς τὸ πυκνόν των φύλλωμα πτηνὰ συναγμένα ἔψαλλον συναυλίας μαγικὰς καὶ ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν των τόσα ζεύγη χαρίεντα ἀντήλασσον ἀθῶας καὶ τερπνὰς ἐξομολογήσεις. Πόσοι ὕμνοι ἐτονίσθησαν δι' αὐτὰ! Πόσοι κάλαμοι ἐνεπνεύσθησαν! Πόσοι χρωστήρες ἐξωγράφησαν τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, ἀπομιμούμενοι τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως!

Πόσην χαρὰν προὔξενησεν ἡ ὠραία των βλάστησις, χαρὰν ἀθῶαν, ἣτις ἔφερε τὴν ἀνακούφιον εἰς τὰ θλιμμένα στήθη καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ ξηρὰ καὶ πικραμένα χεῖλη, τὰ ὁποῖα ἐδολοφόνουν μυστικοὶ στεναγμοί! Πόσα χερουβεὶμ ἀθῶα ἐστόλισαν τὰ λευκὰ των μέτωπα μὲ τοὺς κλώνους των καὶ χρυσαλλίδες ἀνεπαύθησαν εἰς τὰς μυρωμένας των ἀγκάλας! Πόσα ὄνειρα ἰδανικὰ ἐγεννήθησαν καὶ πόθοι ἀνεζωπυρήθησαν ἱεροί, μὲ τὴν ἰδέαν ν' ἀξιοθῶν νὰ δρέψουν ἕνα κλώνον κλώνον, ὡς βραβεῖον ἀρετῆς καὶ προόδου! Καὶ πόσα δάκρυα ἐδέχθησαν τὰ ὠραῖα ἄλλοτε, ἀλλὰ σήμερον ἐκπνέοντα φύλλα, δάκρυα ἀπηλιτισμένης μητρὸς, ἣτις ἔκλειε τὴν στέρησιν τοῦ παιδιοῦ της, ὑπὸ τὴν σκιάν των φύλλων τοῦ ψυχροῦ του τάφου!

Ψυχρὰ μαρτύρια τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, σιωπηλοὶ θεαταὶ τῶν σκηνῶν τῆς προσκαιροῦ ζωῆς, δέχονται σήμερον καὶ αὐτὰ, μὲ τὸ φύσημα δυνατοῦ βορρᾶ, τὸ τελευταῖον κτύπημα τῆς ζωῆς των. Ἐκπνέει μαζί των ἡ χάρις τῆς ἐξοχῆς καὶ χάνεται τὸ ἄρωμα των ἐλπίδων. Ἀδύνατα καὶ ἀνυπεράσπιστα κλίνουν τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ δεχθῶν τὸν δολοφόνον θάνατον, ἐπ' ἄλλοτε, ἀκμαῖα καὶ ἀκαταπόνητα, ἐπάλαιον εἰς τοὺς δυνατοὺς ἀνέμους καὶ τὰς φοβερὰς καταγιγῆδας. Καὶ ὡς παρεγνωρισμένα καὶ αὐτὰ κοινωρικὰ ὄντα, δέχονται ἕνα δυνατόν τσαλαπάτημα, ἀντὶ φόρου εὐγνωμοσύνης, διὰ τὰς τῶσας χάριτας, ποῦ μᾶς προσέφερον ἄλλοτε.

Καυμένα φύλλα!

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

Ἀφιερῶνται εἰς τὸν φίλον μου κ. Ζὰκ Γκαμπάι, διευθυντὴν τῆς ἑβραϊκῆς ἐφημερίδος «Ἐλ-τελέγραφο».

Ἡ ὠραιότης εἶναι συνώνυμον τοῦ καλλονῆ· οὐχί. Ὄραιότης εἶναι ἡ ιδιότης τοῦ ὄριμου, παντὸς δηλονότι πράγματος, ὅπερ ἔχει ὠριμάσει, ἔχει φθάσει εἰς τὴν ὠραν του, εἰς τὴν κατάλληλον ἐποχὴν, εἰς τὴν ἀκμὴν του, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὡς κοινῶς λέγομεν. Ὄραιότης ἄρα εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι ἡ ὠριμότης τοῦ σώματος, ἡ τελεία αὐτοῦ ἀνάπτυξις, ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τέλος τὸ σῶμα εἶναι τελείως ἀκμαῖον καὶ σφριγᾷ πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν προλεχθέντων, ἀναφέρωμεν τὰ κάτωθι χωρία ἀρχαίων συγγραφέων: «Γάμου ὠραῖος», ὁ φθάσας εἰς γάμου ἡλικίαν. «Ἦσυχίαν ἦγεν, ὡς οὐκέτι πρὸς πολιτείαν ὠραῖος». «Ἠλικία, ἐν ἣ βίου πεπαύσθαι, ὠραῖόν ἐστι». Ὄμοιως καὶ ἐπὶ καρπῶν καὶ ἐδωδῶν: «Ὄραιος καρπός».

Καλλονὴ τάνάπαλιν εἶναι πᾶν ὅ,τι τέρπει καὶ ἠδύνει τοὺς ὀφθαλμούς, μεταρσιῶν τὸ πνεῦμα εἰς τὰς αἰθερίους σφαῖρας τοῦ ἰδεώδους καὶ ἰνδαλματικῆς, συγκινεῖ καὶ μαγεύει τὴν καρδίαν, καὶ γεννᾷ εἰς αὐτὴν τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ τῶν ἀψικαρδιῶν αἰσθήματα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ καὶ εἰς τὰ ἄνθη καὶ εἰς τοὺς καρπούς, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κάλλος ἐπανθεῖ συνήθως κατὰ τὴν ὠραίαν ἡλικίαν, ἤρχισε νὰ λέγηται συνεκδοχικῶς ὠραιότης ἀντὶ τοῦ καλλονῆ καὶ τάνάπαλιν καλλονῆ ἀντὶ τοῦ ὠραιότης, μᾶλλον διὰ τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας χάριν, παρὰ διὰ τὴν συμμετρίαν καὶ τὸ ἐκπαγλόν τῶν μελῶν.

Ἀναγκαῖα ἄρα τούτου συνέπεια εἶναι νὰ ὑπάρχη ὠραιότες ἄνευ κάλλους, ὡς παρετήρησε καὶ ὁ Ἄριστοτέλης: «ἄνευ κάλλους ὠραῖος» καὶ τάνάπαλιν «κάλλος ἄνευ ὠραιότητος», ὡς καλοὶ παῖδες, καλοὶ πρεσβῦται.

Καὶ τὸ μὲν κάλλος εἶναι, ὡς ἤδη εἴρηται, τέρψις τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ δὲ ὠραιότης ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀλγηδὼν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος διὰ τὴν μὴ ἱκανοποίησιν τῶν ὑπὸ τῆς ὠραιότητος διεγειρομένων ἐπιθυμιῶν.

Ν. ΣΑΡΑΑΟΣ

Καὶ πάλιν δὲν σὲ βρῆκα. Καὶ ἀντηχοῦσεν ἡ φωνὴ μου πονετικά καὶ μὲ τάραιτε, νομίζοντας πῶς ἀκούω τὴ φωνή σου. Ἄδικα. Ἦταν ἡ ἀντιλαλιά μου. Γελοῦσαν τὰ πουλιά, διὰν μὲ εἶδαν ἀπηλιτισμένον νὰ σὲ γυρεύω ἀνάμεσα στὰ δένδρα, στὴς σπηλιές... παντοῦ. Μόνον κάπου ἦσαν ζωγραφισμένη. Ὅμως δὲν μοὺ ἐπιτρέπειο νὰ δῶ κείνη τὴ θεῖα ζωγραφιά. Μὰ πάλι δὲν ἦσαν ἐσύ. Ἦταν ἡ εἰκόνα σου. Ἐγὼ ἤθελα σένα, ποῦ μ' ἐσκλάβωσες, τὸ θεῖο ὄργανόν σου ποῦ μὲ μαγνήτεις: τὴν καρδίάν σου!

Μὰ τί ζητοῦσα; — Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω, γιατί δὲν σὲ εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου, δὲν σὲ μίλησα, δὲν σὲ γνώρισα. Στ' ἀξένοιαστα τὰ χρόνια πέρασες ἀπὸ ἐνα ὄμορφο τόπο, ποῦ ἦμον ἐγὼ γέννημά του. Μὰ — χρόνια ἀξέχαστα! — δὲν σὲ... ἀγάπησα! Ναί! διότι ἐπρόσπε νὰ ἀγαπήσω τὸ θεῖον, τὸ ἔξοχον, τὸ ὠραῖον! Ἄλλὰ ἡ ἀδιάφορη στιγμή πέρασε σὰν σκιά. Ὁ μαγνήτης δὲν βρῆκε σίδηρον μαλακόν· βρῆκε πέτρα ἀτράβηκτη. Ἐπειτα ἔρριξεν ὁ χρόνος τὸ μαγικόν του γιαιτρικόν καὶ τὴν ζωντάνειαν...

Σὲ εἶδα πάλι, νεράϊδα ὄμορφη, διὰν πέρασα ἀπὸ τὸ μέρος σου, καὶ σ' ἔχασα! Μὲ συντροφιὰ τὴ στιγμή καὶ τὴν ἀδιαφορίαν, πῆγες στὴν ἀπάτητη σπηλιά σου. Ἦθελα νὰ σὲ ρωτήσω: — Ἀγάπησες, νεράϊδά μου, ποτὲ σου; Ὁχι! Τὸ ξέρω ἐγὼ ἐκεῖνον. Σίῶρα πῶς ἄφησες στὴ δυστυχίαν τὸν βασιλεῦσιν, στὸν αἰώνιον ὕπνον τὸν δράκοντα καὶ στὸν πόνον — ἄχ! στὸν μεγάλο πόνον! — τὸν ποιητὴν! Ἐκρυψες μέσα σου τὴν εὐτυχίαν...

Ἐτρεξα νὰ σὲ βρῶ, μὰ δὲν σὲ βρῆκα. Καὶ φώναξα ἄδικα, χαμένα. Μονάχα εἶδα — κρυφὰ — τὴν θεῖα ζωγραφιά σου. Τὴν καρδίαν σου ὁμοῦ δὲν τὴν εἶδα. Καὶ δὲν σὲ γνώρισα. Καὶ δὲν μὲ γνώρισες. Καὶ τώρα διαβάσεις τὸν πόνον μου γραμμένο καὶ γελᾶς — ναί, ἐσὺ εἶσαι! — καὶ ντύνεσαι πάλι στὸ μάγο πέπλο σου, καὶ γλυκοκοιμάσαι... Καὶ τώρα ἀκόμη, πάλι μὲ ξεχνᾶς... Στιγίλα... νεράϊδα!

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Μαροκινοὶ στρατιῶται ἀπελευθερούμενοι ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 102

- Συγκατατίθεσαι εις τούτο ;
- Προθυμώτατα !
- Σκέφθητι, σκέφθητι ὀλίγον, τῆ λέγει μὲ διακοπτομένην φωνήν.

— Τί νὰ σκεφθῶ ; Μήπως δὲν γνωρίζω τὰς δύο θυγατέρας τοῦ Μερὸδ ; Μήπως ἐγὼ δὲν τὰς ἐμεγάλωσα ; ἢ μήπως ἀμφιβάλλω, ὅτι εἴτε ἡ Ἰσαβέλλα ἢ ἡ Μάρθα θὰ καταστήσῃ τὸν Ἰάκωβον εὐτυχῆ ! Καὶ ἐσὺ αὐτός, Λωρὰν, δὲν εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἰάκωβος θὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν σύζυγόν του ;

— Δὲν λέγω αὐτό, δὲν λέγω αὐτό. Δὲν θέλω νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον . . . Τὸν Ἰάκωβον . . . ἐννοεῖς ; Κλοτίλδη, προσπάθησε νὰ ἐννοήσῃς !

— Ἐννοῶ τὴν καρδίαν σου δάκνει εἰσέτι ἡ ὑποψία ἐκείνη. Εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ φαντασθῆς, ὅτι, ἂν ἡ ὑποψία σου ἐκείνη ἦτο ἀληθής, θὰ συγκατένευον ποτὲ εἰς τὴν σύζευξιν τοῦ Ἰακώβου μετὰ μιᾶς τῶν νομίμων θυγατέρων τοῦ ἱατροῦ Μερὸδ, θὰ συγκατένευον ποτὲ εἰς μίαν τοιαύτην συγγενὴν αἰμομιξίαν ; Καὶ ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν χαρὰν μου, ἣν ὁ γάμος οὗτος μοὶ προσενεῖ. Καὶ ἤδη, εἶπέ μοι καὶ σὺ εἰλικρινῶς, θέλεις ἄλλην μεγαλειότεραν μαρτυρίαν τῆς ἀθωότητός μου.

- Εἰλικρινῶς, οὐχί !
- Μὲ πιστεύεις ;
- Ναί !
- Μοῦ συγχωρεῖς . . . τὸ μόνον σφάλμα τῆς ζωῆς μου . . ., τὸ σφάλμα τῆς καρδίας μου ; . . .
- Σοῦ τὸ συγχωρῶ !
- Ἄναυδος, ἀκίνητος ἢ μαρκησία, πίπτει ἐπὶ ἀνακλίντρον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ γραφείου τοῦ Μπαρζεμόν.
- Ἐντρομος ὁ μαρκησίος καὶ ὑποπιεζόμενος λιποθυμίαν, ἐφώνησε :

— Κλοτίλδη ! Κλοτίλδη !
Ἐκείνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.
— Μὴ φοβεῖσαι ! Ἡ μεγάλη μου εὐτυχία μὲ κατέβαλεν.
Ἡμην τοσοῦτον δυστυχῆς ὡς ἐκ τῶν ὑποψιῶν σου, τοῦ μίσους σου ! Ἡ συμφορὰ τοῦ οἴκου μας, ἡ ἀτίμωσις, ὁ θάνατος τοῦ Ὀλιβιέ ἦτο μὴδὲν ἔναντι τῶν ὄσων ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σου . . .
— Ζητῶ συγγνώμην καὶ ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὰς θυγατέρας σου !
Ἡ συμφιλίωσις ἦτο τελεία . . . Ἐμειναν ἀρκετὸν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον μὲ πάλλουςαν καρδίαν τέλος ἡ Κλοτίλδη εἶπε :
— Μὲ προσεκάλεσες, ὅπως μὲ ὁμιλήσῃς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰακώβου μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας. Θέλεις νὰ τοὺς ἐξετάσῃς ἐσὺ, ἢ ἀναθέτεις εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα ;
— Ἐφάνην ἀδικος πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν. Ἐὰν ὁ ἔρωτος οὗτος ὑφίσταται ἐτι, ἐὰν ὁ γάμος οὗτος θὰ εἶναι δυνατός, ἄφες εἰς ἐμὲ νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ, ὅπως λησμονήσῃ, ἴσως, τὴν πρὸς αὐτὴν σκληρότητά μου.

— Λοιπὸν, θὰ σοῦ στείλω ἀμέσως τὴν Ἰσαβέλλαν.
Ὅτε αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μπαρζεμόν, οὗτος διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν μειδιῶν καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον.
— Κάθησε, παιδί μου, ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἰσαβέλλα, ἰδού, εἶσαι πλέον ἐνῆλιξ. Ἐσκέφθης ποτὲ περὶ ἀποκαταστάσεώς σου ; Ἡ καρδία σου σὲ ἠρώτησε ποτὲ ; Θεώρησέ με πατέρα σου καὶ εἶπέ μοι τὸ μυστικόν σου.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἣτις οὐδέποτε ἀνέμενε τοιαύτην ἐρώτησιν, ἐταράχθη τοσοῦτον, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐδέησεν ὅπως ὁ μαρκησίος τὴν ἐνθαρρύνῃ μὲ ἐν χαμόγελο. ||

- Ὅχι ! ἀπήνησεν. Οὐδέποτε ἄχρι στιγμῆς ἐσκέφθην περὶ τούτου ! οὐδέποτε ἠγάπησά τινα !
- Δὲν μοὶ ἀποκρύπτεις τίποτε ;
- Τίποτε !
- Ἴσως, ἀνατραφεῖσα ἐντὸς εὐγενοῦς περιβάλλοντος, δὲν ἠθέλησες νὰ ἀπομακρυνθῆς τοῦ κύκλου τούτου. Ἴσως ἔρριψες τὰ βλέμ-

ματά σου εἰς τινα ἐξ ἐκείνων, οἵτινες σὲ ἐπλησίαζον συνήθως. Ὅμιλησον ἀφόβως. Γνωρίζω πολλά . . . Οὐδὲν, ἐξ ὄσων θὰ μοὶ ἀποκαλύψῃς, θὰ μὲ ἐκπλήξῃ.

- Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τίποτε ! οὐδένα ἀγαπῶ !
- Ἄλλὰ κάποιος σὲ ἀγαπᾷ, Ἰσαβέλλα !
- Ἐμέ ;
- Κάποιος, ἀντάξιός σου . . ., τὸν ὁποῖον γνωρίζεις πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς ἐκ τούτου, δύνασαι νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην.

— Ποῖος λοιπὸν ;
— Ὁ Ἰάκωβος !
Τὸ ὄνομα τούτου τὸ ἐπερίμενον, ἀλλ' ὅμως, μόλις τὸ ἤκουσεν, ἀνετινάχθη. Δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτήν. Τὸ ὄνομα τούτου ἦτο τοσοῦτον πανίσχυρον δι' αὐτήν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀκούσῃ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ.

- Ὁ Ἰάκωβος δὲν μὲ ἀγαπᾷ ! ἀπατάσθε !
- Μοῦ ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά του. Πρὸς τί νὰ μὲ ἀπατήσῃ ;
- Ἴσως καὶ ἐκεῖνος ἀπατατᾷται . . . Μήπως ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφήν μου ; Ἐρωτήσατέ τον καὶ πάλιν.
- Ἄνωφελές. Σὲ ἀγαπᾷ, καὶ καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν μοῦ τὸ εἶπεν, ἐπροτίθετο νὰ σὲ ζητήσῃ εἰς γάμον . . . Ἰσαβέλλα, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός του ;

- Ὅχι !
- Ἀρνεῖσαι ;
- Δὲν τὸν ἀγαπῶ !
- Μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἀγαπήσῃς !
- Ἀμφιβάλλω καὶ ὡς ἐκ τούτου φοβοῦμαι μήπως τὸν καταστήσω δυστυχῆ !

— Ἰσαβέλλα, ἡ ἄρνησίς σου μήπως ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ ὄνομά μας ἀπέχθειάν σου ; . . . Ἄλλοτε τὸ ὄνομα τῶν Μπαρζεμόν εἶχε τὰ σκῆπτρα τοῦ σεβασμοῦ . . . καὶ σήμερον εἶναι συνώνυμον τοῦ αἴσχους, τοῦ κρίματος . . . Δὲν ἔχει οὕτω ;

— Μὲ ἀδικεῖτε καὶ νὰ τὸ φαντασθῆτε ἀκόμη. Οὐδέποτε τὸ ὄνομα τῶν Μπαρζεμόν μοὶ ἦτο προσφιλέστερον καὶ πλειστάκις τὸ φαντάζομαι ὡς ἰδικόν μου. Πᾶν ὅ,τι συγκινεῖ τοὺς Μπαρζεμόν, μὲ συγκινεῖ. Ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐτυχίαν των. Δὲν εἶμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας σας ;

- Τὸ λοιπὸν, δὲν τολμῶ νὰ ἐπιμείνω.
- Μὴ ἐπιμένετε, πάτερ μου . . . Τίς οἶδεν ἂν καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐρωτώμενος διὰ τὴν καρδίαν του, δὲν θὰ σᾶς ἐξαγάγῃ τῆς πλάνης ; Ἡσπάσθη τὸν μαρκησίον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.
- Ἡ Κλοτίλδη, ἣτις ἀνέμενον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Λοιπὸν ;
— Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν μας !
Τοῦτο ὅμως ἐπίεξε τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου καὶ μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν συνήνησεν τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸ δάσος, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ εἶπες μίαν ἡμέραν, ὅτε μὲ ἐπλησίασες εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κλωσέζ, διὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃς νὰ μὴ διώξω τὰς δύο ἀδελφάς, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ;

— Ὅχι !
— Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἐνθυμηθῆς. Μοῦ εἶπες, ὅτι ἀγαπᾷς τὴν μίαν τῶν δύο ἀδελφῶν !

— Ἴσως !
— Πῶς ἴσως ; Πρέπει νὰ πιστεύῃς εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ μάλιστα μοῦ εἶπες, ὅτι ἀγαπᾷς τὴν Ἰσαβέλλαν !

— Λησμονήσατε ὅ,τι σᾶς εἶπον.
— Δὲν τὴν ἀγαπᾷς πλέον ;
— Ἠπατήθη . . . Ὁμίλει τότε ἡ φαντασία καὶ ὄχι ἡ καρδία.
— Δὲν σὲ εἶχα τοσοῦτον φαντασιοκόπον !

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐμειδία. Ἦτο ὠχρὸς καὶ νευρικός.
— Ὁραῖα τὰ ἐκατόρθωσες. Καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ μάθω περισσότερα, ἀπειτάην εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησα ἐὰν δέχεται νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

- Καὶ τί ἀπήνησεν ; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος.
- Ἠρόνηθη ὀρθὰ κοφτά !
- Σᾶς εἶπε τὸν λόγον ;
- Ὅχι ! Ἐν τούτοις δισχυρίσθη, ὅτι ἡ καρδία της εἶναι ἐλευθέρα, καὶ ὅτι οὐδένα ἀγαπᾷ.
- Ψεύδεται ! . . .

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΑΣΙΛΕΟΝ

Όλιγον άργά μās έγνωστοποιήθη ή ίδρυσις του νέου βασιλείου. Δέν άνηγγέθη ούτε από βροντώδεις κανονιοβολισμούς, ούτε από πατριωτικούς λόγους.

Τό ταλαιπωρημένον βασιλείον της Σαρακοστής, με την συνειθισμένην του άτλότητα, ήλθε πάλιν να στήση τον θρόνον του εις την κοιλά της γιαγιάς - του μόνου πιστού ύπηκόου, που του απέμεινε.

Ό θεός έφαντάσθη τον θρόνον του μέσα εις πολυτελή και πολύπτυχα βάρη άρχιερατικής κοιλάς: καμμία όμως σχεδόν έψηφισμένη έδρα δέν θέλει να το δεχθή. Οι ύπηκοί του χρόνο με τον χρόνο το εγκαταλείπουν και το πτωχόν βασιλείον με τον άτσιγγανο βασιλέα του - την Α. Μ, το Φισούλι - γυρνά από χώρα σε χώρα να εύρη κατάλληλον πρωτεύουσαν, για να στήση τον ταλαιπωρημένον του θρόνον.

Καύμένο Φασούλι! Τιποτε δέν το καταβίλλει από τās ταλαιπωρίας, που ύρίσταται τόσους αιώνας. Πάντα ζωηρό, άκμαίο, με τό εύγενές όνειρόν του: να κατακτήση όσο τό δυνατόν περισσότερους

Δέν έχει κατακτητικούς σκοπούς, δέν κλίνει προς καμμια πολιτικήν μεριδα. Θέλει τό μικρόν διάστημα της βασιλείας του, που δέν διαρκεί περισσότερο από σαράντα μέρες, να τό περάση με την πειό ειρηνικήν πολιτικήν.

Και όμως παρεγγωρίσθη!... Ένας - ένας οι ύπηκοί του τό εγκαταλείπουν και δέν έμειναν παρά δύο - τρία ζωωμένα στόματα, δια να... γευθύν τ' αγαθά της ειρηνικής πολιτικής; του.

Που εκείνοι οι εύλεεις χρόνοι που πέρασε!... Έπι σαράντα μέρες τά χριστιανικά πλήθη έγονυπέτουν προς Αυτόν. Δέν περνούσε μέσα χωρίς ν' αναφανή ή δημοφιλής Του φυσιογνωμία εις τό τραπέζι καθε πτωχού ή πλουσιου. Ω, εκείναι αι μεγαλοπρεπείς τελεαί μέσα εις τον άπαστραπτοντα τέντζερν!...

Που να τολμήση τότε τό έχθρικόν βασιλείον του Κρεάτος να παραβιάση τά σύνορα της Κουζίνας!... Περιμενε αδύνατο, ζωωμένο, έως ότου λήξη ή διορία της βασιλείας της Σαρακοστής και ή Μεγαλειότης Του άποσυρθή από την αδιάκοπον εργασίαν σαράντα ήμερών.

Όλα εκείνα πέρασαν οι ύπηκοί του τό εγκατέλειψαν. Τό αντίπαλον βασιλείον κατέλαβεν όριστικώς τά έδάφη, που του άνήκον. Αι έψηφισμένοι έδραι έγένμισαν από Κρεάτινα προχώματα, τά όποια αδύνατον να προσβληθουν από τά βέλη του άτυχούς βασιλέως.

Αυτά μ' έλεγε με φωνήν τρέμουσαν εκ συγκινήσεως ό κ. Πρωθυπουργός του βασιλείου της Σαρακοστής Έξ. κ. Κρομμύδας. Πιστεύσατέ με, ότι δέν ήδυνήθη να κρατήσω τά δάκρυά μου... Σās βεβαιώ, ότι τό ίδιο θα πάθη όποιος και αν συνωμικήση με την Έξοχότητά Του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ (ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ)

“ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ”

ΕΥΘΥΜΟ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1915.

Γελοιογραφίαι, σκίτσα, τύποι, φαντασίαι, πορτραίτα κλπ. όλα του Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

Υψηλοπατριωτική, γραμμένη με χιοῦμορ άφάνταστον από τους καλλιτέρους εύθυμογράφους της πόλεως μας και του έξωτεριου.

Μοναδικόν εις τό είδος του.

ΤΙΜΗ: Ένταῦθα γρ. 3, εις τās παραλίους πόλεις 3 1/2, εις τās μεσογειούς 4, εις τό έξωτερικόν φρ. 1. Εκ των έπαρχιών δεκτά και γραμματόσημα.

Όρος άπαραίτητος έγγραφής: ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΗ Έγγραφαί γίνονται και παρ' ήμιν.

Ο ΓΑΜΟΣ

— Τί ήδονή ό γάμος! Οία μελίρροτος ζωή! Να έχης εις τό πλευρόν σου τον άγγελον, όν έπόθεις, να πιέξης εις τās άγκάλας σου τό όν, όπερ ώνειροπόλεις!

Σύντροφος παντοεινός, πάντοτε έπαγρυπνών πλησίον σου, κρομώμενος από τά χειλή σου, άφωσιωμένος εις σε μέχρι τάφου, ή αγαπητή αυτή ύπαρξις σοι καθιστά τās μεν ήδονάς του βίου πολλαπλασίας, τās δε λύπας έλαφροτέρας και άβλαβείς.

Αυτή φρονίζει δια την τροφήν σου, αυτή θα ράψη τό ένδυμα ή θα διορθώση τά έφθιμένα ιμάτιά σου, εάν είσαι πτωχός. Πλησίον της ό σκληρός άρτος και ό ξερός τυρός σοι φαίνονται εύγευστότατοι, ό δε ρητινίτης ως άλλο νέκταρ...

Ήσθινησες; Αυτή θα σε περιθάλη νυκτός και ήμέρας. Αυτή θα σοι προσφέρη τό φάρμακον, και με τās θωπείας θα διαχέη ως άρωμα την γλυκειαν και ευφρόσυνον έλπίδα της ταχείας αναρρώσεως. Είσαι υγιής; Δέν έχεις ανάγκην ούδενός. Πλησίον της κατέχεις τον κόσμον όλον. Τί προς σε οι κεραυνοί και αι θύελλαι; Όταν αναπνής την μεθυστικήν πνοήν εν ταίς άγκάλας της, τό πάν περίξ άφανίζεται, εν δε μόνον ύπάρχει, εν περιφίγγει ως κρικός αδιάρρηκτος άμφοτέρους: ό έρως!

Όταν δε κορσεθή ή ψυχή άμφοτέρων, όταν έξαντληθή τό ποτήριον της ήδονής και άπαυδήσετε ήδυποτούντες, τότε ακριβώς αναφαίνεται ή ξανθή κεφαλή του μικρού άγγέλου, όστις έρχεται, ως νέος έρως, να συνδέση τό άφωσιωμένον ζεύγος με τό ζειθαλές της στοργής αίόθημα!

Τί ήδονή ό γάμος! Οία άνέκφραστος εύδαιμονία!

— Τί φρίκη! Μόνον να τό σκέπτομαι, με καταλιμβάνει άνατριχίσις! Οία αλώνια και διαβίου δεσμά! Να είται δια παντός συνδεδεμένος με έν όν, όπερ δυνατόν να σοι άρέσκη σήμερα, αλλά να σοι άπαρέσκη αύριον, να είται ήναγκασμένος να τό σύρης μιξή, να τό κουβαλή; μάλλον ως σάκκον άλεύρων, να τό περιφύρη; ανά τās όδούς και πλατείας, και - όπερ χειριστον - να ένδύξ, άρωματίξης και στολίξης, δαπανών και τον τελευταίον σου όβρόλον, στερούμενος και αυτού του άρτου σου!

Και εάν μεν είται πτωχή, άλλοίμονον εις σε! Η είται θα έπέχη θέσιν δευτέρας πενθεράς; ή δε γρύνια και ή φιλονεικία θα είται τά διαρκή προσφάγια και ή καλλιτέρα καρύκη του βίου σας...

Είται πάλιν πλουσία; Τρισάλλοίμονον εις τον δυστυχή σύζυγον! Αντι συντρόφου, θα έχη ένα τύριννον, ένα άμειλικτον δεσπότην, οῦ θα είται αιώνιος δούλος.

Αλλά και δια την άτυχήν πτωχήν κόρην, ή τις θα συζευχθή πλούσιον ή πτωχόν, ό αυτός άνυπόφορος βίος. Και και μάλιστα χειρότερον, διότι, ως ασθενέστερον όν ή γυνή, περισσότερον έτι και θα ύποφέρει υπό την βάρβαρον και άγροίκον πυγμήν του δεσπότου της!

Εις τό τέλος δε έρχεται να συμπληρώση τό πλαίσιον της δυστυχίας και σωρός όλος κακοαναθεθραμμένων ή καχεκτικών, φυγοπόνων ή ασθενικών τέκνων, τά όποια ταχέως επισπεύδουσι τον τελικόν χωρισμόν, τό σωσίβιον διαζύγιον, όπερ έπιπλέει διαρκώς επί πάντων των άφορητων και ναυαγησάντων συνοικειών!...

Τί φρίκη ό γάμος! Τί αιώνια όδύνη!

ΑΔ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΚΥΡΙΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΤΜΟΜΥΛΩΝ Μολύβια δια πλομπάζ (doinilles) όλων των διαμέτρων εις τό Έλληνικόν στοιχειοχυτήριον «Gutenberg».

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ απόφοιτος της Τουρκικής Νομικής Σχολής, κάτοχος δε και της Γαλλικής γλώσσης, δύναται να διαθέση τās πρωϊνάς του ώρας προς διδασκαλίαν των γλωσσών τούτων εν τινι άσκή σχολή της Αρχιεπισκοπής ή των περίε κοινοτήτων. Απευθυντέον εις Γαλατάν, Μικρόν Έθνικόν Χάνιον, αριθμ. 39.

Γάμοι. — Την παρελθ. Κυριακήν έτελέσθησαν εν Λόνδζα οι γάμοι της συμπαθούς δεσποινίδος Κλειούς Παντελίδου μετά του άξιοτίμου κ. Γρηγορίου Π. Έλματζιόγλου. Τοίς ευαρχόστως νυμφευθείσιν εύχόμεθα βίον ρόδινον.

Άρραβώνες. — Εύριωνοι προς ήμερών έτελέσθησαν εν Μπέγιογλου οι άρραβώνες της δεσποινίδος Φιλίας Δ Βιφειδου, άνεψιάς του σεβ μητροπολίτου κ. Φιλάρ. Βιφειδου, μετά του κ. Ν. Σκουλάτου. Τοίς εύχόμεθα ταχέϊαν την στέψιν.

Θάνατοι. — Πλήρης ήμερών απέβίωσεν εν Κουσουτζουκίφ την παρελθ. Πέμπτην και την έπιούσαν έκηδεύθη μετά της άπιτουαμένης παρατάξεως, ή Χαρίκλεια Π. Μπεκίρου. Η μεταστάσι, υπό πολλών ψυχικών και πνευματικών κοσμουμένην προτερημάτων, απέλασε τη; γενική; εκτιμήσεως και άγάτη; πάντων ότι έτι του πλησίον την έγνωρίσαν. Η κηδεία αυτή; έτελέσθη προεξάρχοντος του Ισρατ. προϊταμένου της κοινότητος Οικονόμου κ. Μιλτ. Κεστεκίδου, περιστεριουμένου ύπ' όλου του Ι. κλήρου και του περικολουθήσαντος πολλού και έλεκτου κόσμου, έκδηλόσαντος ούτω την προς την μακαρίτιδα άγάτην και εκτίμησιν. Συλλυπούμενοι από καρδίας τοίς υίοις και συγγενέσιν αυτής, εύχόμεθα εις αυτούς μεν την έξ ύψους παρηγορίαν, εις δε την μεταστάσαν αιώνίαν την μνήμην. — Π. Ν. Π.

Μνημόσυνον. — Την Κυριακήν έτελέσθη εν τῷ εν Ταταούλις Ι. ναφ τῷ άγίω Δημητρίω τό έτήσιον άρχιερατ. μνημόσυνον ύπερ άναπαύσεως της ψυχής της μακαρίτιδος Σμαργδας, σεβιστής μητρος του ήμετέρου άγαπητού φίλου κ. Κ. Στεφινίδου, προεξάρχοντος του θεοφιλ. άγ. Ολύμπου κ. Αποστόλου. Έκλετός κόσμος φίλων της οικογενείας παρέστη, τιμών τās άρετάς και την μνήμην της μεταστάσης όσας και συνήνωσε τās εύχάς του ύπερ αιώνιας αυτής μνήμης.

ΤΟ ΔΕΙΚΟΝ ΜΑΣ

- Φαντασία — άόρατος κόσμος.
- Φασούλια — είσιν άπαραίτητα εις τά πολύκροτα της τεσσαρακοστής γεύματα.
- Φαφούτης — μηδαίς, χάρις τοίς όδοντοϊατροίς.
- Φέγγω — κρατώ τό κερί... εις άλλους.
- Φιλάργγυρος — ό τρώγων τον σκόληκα, παρά του όπλιου τρώγεται.
- Φυλαργυρία — ό σκελετός της οικονομίας.
- Φιλάσθενος — παθολογικόν μουσειον.
- Φίλημα — τό πρώτον εις την ανθρωπότητα έδωσεν ό διάβλος και τό πρώτον εις τον χριστιανισμόν έδόθη παρά του Ιούδα.
- Φιλί — ό νόμιμος τόκος του έρωτος.
- Φιλία — ό άσπασμός, δι' άνταλάσσου μεταξύ των αι γυναίκες.
- Φιλία άληθής — λευκός κόσσυφος.
- Φλυαρία — παρά γυναίξιν, ή μήτηρ της περιεργείας και εν ταῦτῷ θυγάτηρ αυτής.
- Φούρονος — ό παράδεισος των πειναλέων.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΘΩΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

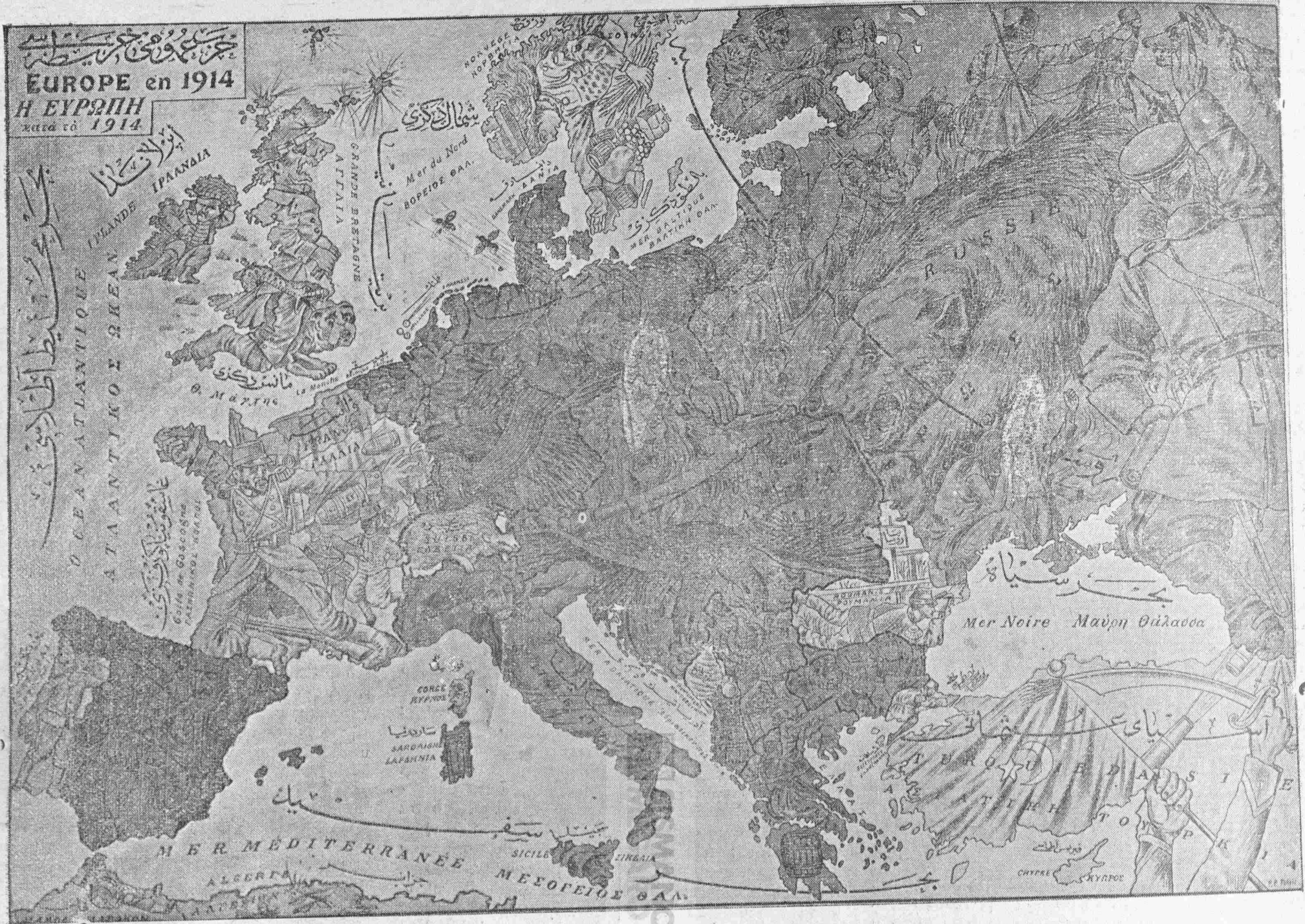
ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, Σανιχέ χάν, 1. - Α' πάτωμα. - Αρ. τηλεφ. 98, παραπλεύρως του καταστ. Αδελφών Γρυζαγοριδών.

Τό μόνον όμογενές κατάστημα, τό όποιον άμιλλάται προς όλα τά του αυτού είδους άλλα δια την φιλοκαλίαν, κομψότητα και την καλαισθησίαν, και τό μόνον, τό όποιον κατασκευάζει τά στερεώτερα και εύθηνώτερα ένδύματα, ανταποκρινόμενα προς τās άπαιτήσεις έκάστου πελάτου.

Έν αυτῷ θέλετε εύρει ένδύματα νεωτέρων συστημάτων, ως: Παλτά, Παρτεσσοῦ, Κοστούμια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Αδιάβροχα, Γκέκια, Ρόμπ-ντε - σάμπρ κτλ.

Ιδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων νεωτέρου συρμού.

Τιμαί όρισμένα.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αί βεγγέροι, αὶ κλασικοὶ ἐκεῖναι συναθροίσεις, ἐφέτος ἔγειναν ἀφαντοί. Καὶ ὁ λόγος εἶναι εὐνόητος. Μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ζάχαρις, ποῦ χολβάς κοὶ κατοῖται καὶ τὰλλα ἀποραϊότητα τῆς βεγγέρος γλυκά! Ἐπειτα, εἶναι καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁποία ἔκαμεν ὄλους νὰ ξεχάσουν τὸ πολὺ καὶ γοῖς-γοῖς νὰ ξεπλώνωνται στὸ κρεββατάκι των.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι μὲ τὴν ἔλλειψιν τῶν βεγγερώων χάνονται καὶ μερικὰ εἰδύλλια, τὰ ὁποῖα, ἀρχίζοντα ἀπὸ ἀπλῆν τῆς ὥρας γνωριμίαν, κατὰ τὴν βεγγέραν, κατέληγαν εἰς αἰωνίαν σερβίσιον, ἢ ὁποῖα ἐπακολουθεῖ τὸν χορὸν τοῦ Ἥρατον. Τί νὰ γίνῃ; θὰ περάσῃ κι' αὐτό, ὅπως τόσα καὶ τόσα περνῶν στὸν περιέργον αὐτὸν ψευδοκόσμον μας.

Καὶ ἔπειτα, νὰ τὰ λέμε θέλομε; Ποῖς ἀπὸ τὰ χαριτωμένα διαβολοκόριττά μας, ἀμα τοῦ περάσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι πρέπει νὰ γαντζώσῃ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λεοντιδέα τῆς, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια παλῶν πράγματα; Εὐθύς ἀκολουθεῖ τὴν νέαν ἀμερικανικὴν μέθοδον, τοῦ ρίχνεται δηλαδὴ

ὅπου καὶ ὅπως τὸν εὔρη καί, ἂν τύχη καὶ κάποιος ν' ἀντιτείνῃ, δὲν λησμονοῦν ν' ἀπαντήσουν τὸ: «ὅταν θέλ' ἡ νύφη κι' ὁ γαμβρός» κτλ.

Μὴ νομίζετε δέ, ὅτι ὁ κόσμος φρονίμεψ τόσον, ὥστε νὰ μὴ κόμην παρόμοιες τολμηρὲς παλοβομάρες. Ἀπόδειξις, ὅτι κάθε λίγο ἀγγέλλονται ἄρροβῶνες καὶ γόμοι μὲ τὰ σχετικά συγχορητήρια. Τώρα, ἂν ἀνογγέλλονται συνάμα καὶ διαζύγια, θὰ εἰπῇ, ὅτι, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ψυχρὴν καὶ τὴν ἀνάποδὴν του. Ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον;

Σωστὴ εἰδωλολατρεία ἔχει ἐγκαθιδρυθῆ ἔξω ἀπὸ τῆς βιτρίνης μερικῶν μεγάλων καταστημάτων τοῦ Μπέγιογλου. Εἶδωλα κυριῶν εἰς φουσικὸν μέγεθος καὶ ντυμένα ἢ μισογυμνὰ κάμνουν τοὺς χάχαδες νὰ ξεχνῶν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀψύχων καὶ νὰ γλυκοκυττάζον. Ἴσως διότι εἶναι ἡ μόνη λατρεία γυναικός, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κανένα φόβον ἢ κίνδυνον. Καθόλου παράδοξον.

Δυὸ βρακοῦδες ἐπαρχιώτισσες, κομαρώνουσαι τὰ περιέργα δι' αὐτὰς εἰδωλα, ἠκούσθησαν με ἀπορίαν νὰ λέγουν:

— Πῶ! πῶ! παιδάτσι μου, μοναχὰ ἡ ψυχὴ τὰ λείπει. Τί κρίμα!...
 Καὶ κάποιος παρατυχῶν ἀπήνησεν:
 — Ἄστα, κυρά μου, χωρὶς ψυχὴ, καλὰ εἶναι ἔτσι...
 — Καὶ γιατί, ἀγορόπ' ὁ μ';
 — Γιατί θὰ βγάλουν ὕστερα τὴν δική μας τὴν ψυχὴ.
 Δὲν ἐγνώσθη, ἂν τὰ βρομέτρα συνεκινήθησαν ἀπὸ τὸ καλαμποῦρι τοῦτου τοῦ ἀγνώστου παρατυχόντος.

Εἰς ἄλλην βιτρίναν ἔχουν στρωθῆ πλούσια καὶ ποικίλα δῶρα καὶ ἄλλα πρωτοχρονιάτικα πράγματα. Ἐννοεῖται, ὅτι πολλοὶ τὰ κομαρώνουν, ἀλλ' ὀλίγοι τὰ πλησιάζουν. Τὸ διατί τὸ ἐννοεῖτε καὶ τὸ ἐννοοῦμεν. Τὰ καυμένα, μάτην κουρητισμένα ἢ ἀκίνητα προκαλοῦν τὴν περιέργειαν καὶ πρὸ πάντων τὸν θαυμασμόν. Ἐν τούτοις ἔχουν καταστήσει σωστὰ δῶρα... ἄδωρα.

Μὴ λησμονεῖτε τὸν κινηματογράφον «Σαντράλ» τῆς διόδου Συρίας εἰς τὸ Μπέγιογλου. Ποικίλαι ἀπόψεις τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ταξίδια ἀνὰ τὸν κόσμον, δρόματα, κομφοῖδι, φάρσαι, ὅλα πρώτης δυνάμεως καὶ τελειότητος, σὰς κάμνουν νὰ περνάτε σ' αὐτὸν ὥρας εὐχαρίστοις. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ κοσμοβριθὴς εἰς πᾶσαν ὥραν πελατεία του.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Κυρίες,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἴνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Μπέγιογλου 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικὰ σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

STEINS
ORIENTAL
 STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡ
 ἐξ ὀχου καλαισθησίας
 δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
 ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΔ' ΑΤΑ
 Μπέγιογλου καὶ Πόλει.